ΑΝΑΜΟΡΦΩΣΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΟΥ Α' ΤΑΓΜΑΤΟΣ ΣΚΑΠΑΝΕΩΝ

ΕΤΟΣ 1ΟΝ. - ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 1 | ΔΙΕΥΘΥΝΕΤΑΙ ΑΠΟ ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ | Σ. Τ. Γ. 902 Β. ΠΕΜΠΤΗ, 20 ΜΑΪΟΥ 1948 | ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡ. 500

Η ΕΞΟΡΜΗΣΙΣ ΜΑΣ

Θὰ ἀποτελοῦσε μεγάλη παράλειψι ἄν, μὲ δυὸ-τρία λόγια, δὲν ἐκθέταμε τὸ σκοπὸ γιὰ τὸν ὁποῖο ἐκδίδεται ἡ ἐφημερίς μας. Πράγματι — παρὰ τὶς μεγάλες προσπάθειες ποὺ καταβάλλονται καὶ ἀπὸ μᾶς καὶ ἀπὸ τὴ διοίκησι τοῦ Τάγματός μας, γιὰ τὴν ὅσο τὸ δυνατὸν μεγαλύτερη βελτίωσι τῶν ὅρων διαβιώσεώς μας, ὥστε νὰ γίνῃ ἡ τραχεία ζωὴ τοῦ στρατιώτου πιὸ εὐχάριστη καὶ πιὸ ξεκούραστη, πνευματικῶς καὶ σωματικῶς — ἕνα μεγάλο κενὸ ὑπῆρχε ἀνάμεσά μας: Ἡ ἔλλειψις ἑνὸς δημοσιογραφικοῦ ὀργάνου γραμμένου ἀπὸ μᾶς καὶ γιὰ μᾶς, ποὺ νὰ ἀπεικονίζῃ τὴ καινούργια μας ζωὴ σ' ὅλες της τὶς ἐκδηλώσεις.

Εἶνε κοινὸ μυστικὸ ὁ λόγος τῆς ἱδρύσεως τοῦ μεγάλου τούτου σχολείου, ποὺ λέγεται Τάγμα Σκαπανέων: νὰ ἐπαναφέρῃ στοὺς κόλπους τῆς Πατρίδας μας ὅλους ἐκείνους ποὺ στὸ παρελθὸν, ἀπὸ καλὴ πρόθεσι, παρεσύρθημεν σὲ πράξεις ἀντίθετες πρὸς τὸ νόημα ποὺ περικλείουν οἱ μεγάλες λέξεις Ἔθνος — Πατρίς. Καὶ πράγματι σὰν ἕνα μεγάλο σχολεῖο μπορεῖ νὰ χαρακτηρισθῇ τὸ Μακρονῆσι. Σχολεῖο ἀπ' ὅπου μὲ τὴν φροντίδα τοῦδιευθυντοῦ-διοικητοῦ καὶ τῶν διδασκάλων-ἀξιωματικῶν, ἀλλὰ καὶ μὲ τὴν πλήρη κατανόησι ἀπὸ μέρους μας ἀποδίδεται στὴν Κοινωνία καὶ στὸ Ἔθνος ἕνας καθ' ὅλα ἄξιος ὑπερασπιστὴς τῆς τιμῆς καὶ ἀνεξαρτησίας του ἀπὸ κάθε ἐπιβουλὴ, ὁποθενδήποτε προερχομένη.

Αὐτὸς μὲ λίγα λόγια — ὅπως ὅλοι γνωρίζουμε — εἶνε ὁ σκοπὸς τῆς ἐδῶ παραμονῆς μας. Ἕνας τέτοιος ὅμως μέγας σκοπὸς, γιὰ νὰ ἐπιτύχῃ, χρειάζεται καὶ ἀνάλογα μέσα: Διαφώτισι, διαπαιδαγώγησι, ψυχαγωγία, ἐλεύθερη ἔκφρασι τῶν σκέψεών μας πάνω στὴν καινούργια μας ζωή. Καὶ αὐτὰ στὸ σύνολό τους θὰ ἐπιδιώξῃ ἡ ἐφημερίδα μας: Νὰ δώσῃ καινούργια πνοὴ καὶ ὥθησι στὴν προσπάθεια καὶ στὴν καλὴ θέλησί μας νὰ δοῦμε τὶς ἐλλείψεις μας, νὰ τὶς διορθώσουμε, νὰ πολλαπλασιάσουμε τὶς δυνάμεις σ' ὅλους τοὺς τομεῖς τῆς πνευματικῆς καὶ ἐκπολιτιστικῆς δράσεώς μας (θέατρο, ἀθλητισμὸ, ποδόσφαιρο κ.λ.π.) μέχρις ὅτου ἀποκτήσουμε πλήρως τὴν ἐμπιστοσύνη τοῦ Ἔθνους, ποὺ ἄθελά μας ἐχάσαμε, καὶ ποὺ θὰ μᾶς ἐπιτρέψῃ, ὅταν θὰ τὴν ἀνακτήσουμε, νὰ περάσουμε ὁριστικῶς καὶ ἀμετακλήτως πλέον, ἐκεῖ ποὺ εἶνε ἡ θέσις ὅλων μας: στὸ Ἐθνικὸ Χαράκωμα. Μὰ ἕνα τέτοιο κολοσσιαῖο ἔργο, ποὺ ἕνα μέρος του ἀνέλαβε ἡ ἐφημερίδα μας, δὲν μπορεῖ νὰ ὁλοκληρωθῇ, ἂν ὅλοι μας δὲν βοηθήσουμε κατὰ τὸ δυνατόν. Δὲν χρειάζεται νὰ εἶνε κανεὶς προφέσσορας, γιὰ νὰ γράψῃ δυὸ λέξεις πάνω σὲ θέμα ποὺ σχετίζεται μὲ τὴν εἰδικότητά του, εἴτε ἐργάτης τοῦ πνεύματος εἶνε, εἴτε χειρώναξ, εἴτε ὑπάλληλος ἢ ἀγρότης. Ὅλοι μποροῦμε νὰ προσφέρουμε, ἂς μὴ-ξέρουμε καὶ πολλὰ γράμματα. Ἀρκεῖ νὰ ὑπάρχῃ ἡ ἀπαιτουμένη καλὴ θέλησις πρὸς τοῦτο. Καὶ θέλησις εὐτυχῶς ὑπάρχει.

Αὐτὸ ἀποδεικνύει ἡ ἀθρόα καὶ αὐθόρμητη προσφορὰ πολλῶν συναδέλφων, νὰ συνεισφέρουν τὶς ὑπηρεσίες τους στὴν νέα μας ἐξόρμησι. Μὰ δὲν εἶνε ἀρκετὸ αὐτό. Ὅλοι πρέπει νὰ γράφουμε στὴν ἐφημερίδα μας. Νὰ τὴν κάνουμε ἀσυναγώνιστη ἀπὸ τ' ἄλλα τάγματα. Ὅπως ἀσυναγώνιστοι εἴμαστε σ' ὅλους τοὺς ἄλλους τομεῖς τῆς δράσεώς μας.

Ἐμπρὸς, λοιπὸν, ὅλοι νὰ πάρουμε μέρος στὴ Μεγάλη Μάχη ποὺ δίνει τὸ Τάγμα μας γιὰ τὴν καλύτερη καὶ ἀρτιώτερη ἐμφάνισι τῆς ἐφημερίδος μας.

Δοκ. Ἀξ)κὸς ΑΘΑΝΙΤΗΣ ΧΡ.

Ο ΔΙΟΙΚΗΤΗΣ ΜΑΣ Κ. Α. ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟΣ ποὺ μὲ τὴν πατρικήν του στοργὴν καὶ τὰς ἀόκνους προσπαθείας του μετέδωκε εἰς τοὺς στρατιώτας τὴν φλογερὰν του πίστιν διὰ τὴν πατρίδα καὶ ἀνέδειξε τὸ Τάγμα μας εἰς τὸ καλύτερον τῆς Μακρονήσου.

Ο ΤΡΟΜΕΡΟΣ ΚΙΝΔΥΝΟΣ ΕΞΑΦΑΝΙΣΜΟΥ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΦΥΛΗΣ

ΤΟΥ ΔΙΚΗΓΟΡΟΥ ΠΟΤΗ ΚΟΛΛΙΤΣΙΔΑ

Ὑπάρχουν πολλοὶ ποὺ πιστεύουν ὅτι ὁ πόλεμος ποὺ διεξάγομεν σήμερα εἶνε πόλεμος κατὰ μιᾶς ἐπαναστάσεως ἐπιδιωκούσης τὴν ἐπιβολὴν τῆς δικτατορίας τοῦ Προλεταριάτου, πόλεμος κατὰ τοῦ κομμουνισμοῦ, ὁ ὁποῖος ζητεῖ νὰ ἀνατρέψῃ τὸ ὑπάρχον κοινωνικὸν καθεστὼς, τὸ ἰσχῦον οἰκονομικὸν σύστημα καὶ νὰ ἐπιβάλῃ ἕνα νέον καθεστὼς οἰκονομικὸν καὶ κοινωνικὸν, τὸ ὁποῖον νὰ ἐγγυᾶται τὴν βελτίωσιν τῆς θέσεως τοῦ ἐργαζομένου ὑπαλλήλου, ἐργάτου, ἀγρότου. Ἀλλὰ οἱ οὕτω πιστεύοντες πλανῶνται πλάνην οἰκτράν. Ὁ πόλεμος ποὺ διεξάγει τὸ Ἔθνος δι' ὅλων τῶν δυνάμεών του εἶνε πόλεμος κατὰ τοῦ σλαυϊσμοῦ, ὁ ὁποῖος ἀπειλεῖ-ὄχι μόνον τὴν ἀκεραιότητα τοῦ ἐδάφους μας, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐξευθένωσίν μας ὡς φυλῆς. Ὁ κομμουνισμὸς εἶνε ἡ ἀσπὶς, εἶνε τὸ προπέτασμα διὰ τοῦ ὁποίου ὁ σλαυϊσμὸς καὶ οἱ ἐδῶ πράκτορές του ὑπὸ τὴν μορφὴν τῶν κοινωνικῶν μεταρρυθμιστῶν ἐπιδιώκει νὰ πραγματοποιήσῃ τοὺς κατακτητικοὺς σκοπούς του. Εἶνε τὸ δέλεαρ μὲ τὸ ὁποῖον ὁ Σλαῦος διὰ τῶν ἐδῶ Ἑλλήνων πρακτόρων του τῶν προδοτῶν προσελκύει τοὺς δυσαρεστημένους, τοὺς πτωχοὺς, τοὺς περιφρονημένους καὶ τοὺς ὁποίους ὠθεῖ μὲ πεῖσμα καὶ λύσσαν, μὲ ἀνήκουστον ἐγκληματικότητα ἐμφανίζων διάφορα συστήματα πολιτικὰ, κοινωνικὰ, πολιτειακὰ, νὰ καύσουν τὰ σπίτια τῶν ἀδελφῶν των, τὰ χωριὰ τῆς Πατρίδος των, τὰ σιτηρὰ τοῦ πτωχοῦ γείτονός των, νὰ ἀνατινάξουν γεφύρια, νὰ σκοτώσουν συγγενεῖς των, νὰ συσωρεύσουν ἐρείπια καὶ νὰ χύσουν αἵματα διὰ νὰ δημιουργηθοῦν θανάσιμα μίση σωματικὰ καὶ ψυχικὰ ράκη, τὴν γύμνια καὶ τὴν νηστεία, ὅλας τὰς προϋποθέσεις διὰ τὴν ἐπικράτησιν τοῦ σλαυϊσμοῦ καὶ τὴν ἐξαφάνισιν τῆς ἑλληνικῆς φυλῆς. Γι' αὐτὸν τὸν λόγον δὲν θέλει ὁ Σλαῦος τὴν φιλίαν τῶν Ἑλλήνων, δὲν θέλει οὔτε ν' ἀκούσῃ περὶ τῶν ἐθνικῶν μας συμβόλων τῆς μακρᾶς καὶ λαμπρᾶς ἱστορίας μας, τοῦ ἀλβανικοῦ ἔπους, διότι δὲν ἀρκεῖται μόνον εἰς τὴν ὑποδούλωσίν μας, ἀλλὰ ἐπιθυμεῖ κάτι περισσότερον τὸ σβύσιμό μας. Ἕνας δὲ λαὸς ὅταν ὑποδουλωθῇ θὰ ἔλθῃ ἡμέρα ποὺ θ' ἀπελευθερωθῇ. Ὁ Σλαῦος θέλει καὶ ἐπιδιώκει ἡ φυλή μας νὰ χάσῃ τὸν ἑλληνικόν της χαρακτῆρα, γνωρίζει δὲ ὅτι ὅταν μιὰ φυλὴ χάσῃ τὸν ἐθνικόν της χαρακτῆρα ἡ φυλὴ αὕτη εἶνε χαμένη διὰ παντός. Οὕτω ἐξηγεῖται γιατὶ ἀπὸ πολλὰ χρόνια ὁ Σλαῦος θέλει νὰ ἐκσλαυβίσῃ τὴν Μακεδονίαν τὴν κατεχομένην ὑπὸ τῆς Σερβίας καὶ Βουλγαρίας, τὴν Ἀνατολικὴν Ρωμυλίαν καὶ τὴν ἐλευθέραν Μακεδονίαν καὶ Θράκην. Δι' αὐτὸν τὸν λόγον ἀγωνίζεται νὰ πείσῃ ὅτι εἰς τὴν χερσόνησον τοῦ Αἵμου ὑπάρχει καὶ ἕνα ἄλλο ἔθνος, τὸ Μακεδονικὸν, σλαυϊκῆς καταγωγῆς «ΤΟ ΣΛΑΥΟΜΑΚΕΔΟΝΙΚΟΝ» ἕνα μέρος τοῦ ὁποίου ὑπόδουλον κατοικεῖ εἰς τὴν Μακεδονίαν, τὸ Αἰγαῖον καὶ τὴν ὁποίαν διεκδικεῖ διὰ αὐτοχθόνων γηγενῶν δῆθεν σλαυομακεδόνων. Αὐτὸς εἶνε ὁ λόγος διὰ τὸν ὁποῖον ὁ Σλαῦος ἵδρυσεν ἐσχάτως τὸ Μακεδονικὸν Κράτος μὲ πρωτεύουσαν τὰ Σκόπια, χωρὶς νὰ ὑπάρχουν Μακεδόνες σλαυϊκῆς καταγωγῆς (σλαυομακεδόνες) καθ' ὅσον καὶ αὐτοὶ οἱ σλαυόφωνοι εἶνε ἱστορικῶς ἀποδεδειγμένον ὅτι εἶνε Ἕλληνες καθαρόαιμοι, προκαλεῖ θόρυβον ἐπὶ τῆς δῆθεν ὑπάρξεως τοῦ σλαυομακεδονικοῦ στοιχείου πρὸς ἐπιτυχίαν τῶν κατακτητικῶν σκοπῶν των καὶ ἐξαφάνισιν τῆς φυλῆς μας. Μία μακρὰ ἀναδρομὴ εἰς τὴν ἱστορίαν τῶν τελευταίων δεκαετηρίδων μᾶς πείθει πόσον μέγας εἶνε ὁ κίνδυνος ἐκ τοῦ σλαυϊσμοῦ. Πόλεις ἀμιγεῖς ἑλληνικαὶ ὡς τὸ Μοναστήριον, Στρώμνιτσα, Γευγελῆ, Ἀγχίαλος, Πύργος, Βάρνα περιελθοῦσαι εἰς τοὺς Σλαύους εἰς ἐλάχιστον χρονικὸν διάστημα ἐσλαυοποιήθησαν ἀφανισθέντος τοῦ ἀκμάσαντος ἑλληνικοῦ στοιχείου. Ὁ πόλεμος λοιπὸν τὸν ὁποῖον κάμνομεν στρέφεται κατὰ τοῦ σλαυϊσμοῦ, διότι αὐτὸς δρᾷ ἐναντίον μας, χρησιμοποιῶν τὸν κομμουνισμόν, ὅστις εἶνε τὸ αὐτὶ τοῦ Σλαύου μὲ τὸ ὁποῖον αὐτὸς μᾶς ἀκούει, εἶνε τὸ μάτι τοῦ Σλαύου μὲ τὸ ὁποῖον αὐτὸς μᾶς παραμονεύει, εἶνε τὸ στόμα τοῦ Σλαύου μὲ τὸ ὁποῖον χύνει τὸ δηλητήριον τῆς συκοφαντίας, τὸ χέρι τοῦ Σλαύου μὲ τὸ ὁποῖον ὁ κομμουνιστὴς δολοφονεῖ τὸν ἀδελφόν του, τὸν συγχωριανόν του, τὴν πατρίδα. Ὁ κομμουνιστὴς εἶνε τὸ ἀκούσιον ἢ ἑκούσιον ὄργανον τοῦ Σλαύου καὶ τοῦ ὄπισθεν αὐτοῦ κρυπτομένου Στάλιν. Πρέπει λοιπὸν νὰ κτυπήσωμεν τὸν κομμουνιστὴν ἀμειλίκτως. Ὄχι ὅμως ὡς κομμουνιστὴν, μόνον ὡς πράκτορα τοῦ Σλαύου ὡς ἕνα προδότην ποὺ προδίδει τὴν πατρίδα του.

Πρέπει λοιπὸν τὰ παραστρατημένα παιδιὰ τῆς Ἑλλάδος νὰ νοιώσουν καλὰ ὅτι μέγας ἐπικρέμαται ὁ ἐκ τοῦ σλαυϊσμοῦ κίνδυνος κατὰ τῆς πατρίδος μας νὰ ἀφήσουν τὶς ψυχές των νὰ τὰς φωτίσῃ τὸ ἀληθινὸν φῶς τῆς ἑλληνικῆς πραγματικότητος, νὰ ξυπνήσουν καὶ νὰ πάρουν καθάριοι, ἀλλὰ καὶ ἀποφασιστικοὶ τὸν δρόμον τῆς φωνῆς τοῦ Ἔθνους.

ΠΟΤΗΣ ΚΟΛΛΙΤΣΙΔΑΣ

ΤΟ ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑ ΜΑΣ

ΟΙ ΛΥΤΡΩΜΕΝΟΙ

Δὲν ὑπάρχουν φωτεινὰ ἀκρογιάλια, ἔξω, στὶς τραγικὲς περιοχὲς, ὁπου οἱ συμμορίτες πέρασαν. Μονάχα βουνὰ, πάντοτε θυμωμένα καὶ σκοτεινὰ, ποὺ κρύβουν στὰ βαθειὰ φαράγγια τους τὴν ἀπειλή. Κι' ὁ κόσμος, οἱ χιλιάδες τοῦ Λαοῦ, ποὺ ειδε τὰ σπίτια του νὰ παραδίδωνται στὴ φωτιὰ τῆς ἀνταρσιας, εἶνε πονεμένος, ἀγέλαστος. Ἄδεια ἡ ζωὴ ἀπὸ κάθε χαρά. Ρημαγμένα τὰ χωριὰ Νεκροὶ οἱ δρόμοι. Κι' ὁλόκληρες περιφέρειες λές καὶ μοιάζουν μὲ πολιτεῖες νεκρῶν.

Δὲν κάνει προπαγάνδα ἡ στήλη αὐτή. Δὲν εἶνε ἡ προπαγάνδα ὁ προορισμός της, οὔτε ἔχει καὶ τὴν δύναμι, ὁ γράφων, γι' αὐτήν. Ἀπὸ τῆς Κόνιτσας τὰ τραγικὰ χωριὰ, μέχρι τοῦ τελευταίου σημείου τῆς Ρούμελης καὶ τοῦ Μωρηᾶ, παντοῦ, τέλος, ὅπου οἱ ἀντίχριστοι πάτησαν τὸ πόδι τους, καπνισμένοι τοῖχοι καὶ σιωπηλοὶ, μουγγοὶ ἀπ' τὸ σπαραγμὸ, σεβάσμιοι γέροντες καὶ ξετρελλαμένες ἀπ' τὸ φονικὸ μανάδες, εἶνε οἱ μεγάλοι κατήγοροι τοῦ κομμουνισμοῦ. Τίποτε ὄρθιο δὲν ἀφίνει ἡ σλαυϊκὴ ἐμπροσθοφυλακή. Σὲ ἐρείπια ζητᾷ νὰ γκρεμίσῃ τὴν χώρα τῶν Ἑλλήνων, τὸν Κόσμο ὁλόκληρο. Καὶ περνοῦν ξαφνιασμένοι οἱ στρατιῶτές μας καὶ βλέπουν μὲ τὰ ἴδιά τους τὰ μάτια τὸ μεγάλο ἔγκλημα. Κι' ἀναρωτιοῦνται συχνὰ, ποιοὶ νάνε τάχα οἱ συμμορῖτες, τί ψυχὴ φωλιάζει στὰ λιπόσαρκα στήθη τους, τί εἴδους φωνὴ βγαίνει ἀπ' τὰ χείλη τους. Ἕνα μεγάλο ἐρωτηματικὸ γεννιέται σ' ὅποιον ἀντικρύσει γιὰ πρώτη φορὰ τοὺς καρφωμένους σὲ δέντρα παπάδες, τὰ στραγγαλισμένα μωρὰ, τοὺς καμένους ζωντανοὺς στρατιῶτες. Ἀλλὰ, σύντομα, ἡ ἀπάντησις ἔρχεται σταλμένη μέσα σὲ ὀβίδα ἀπὸ τὰ ἐδάφη τῶν δούλων τοῦ κόκκινου ἰνστρούχτορα.

Ὁ δράκος τῆς στέππας πέρασε ἀπ' τῶν Ἑλλήνων τὰ εἰρηνικὰ χωριά... Δὲν σεβαστηκε οὔτε οἰκογένεια, οὔτε Θεό. Ποτὲ δὲν λυγίσαν οἱ συμμορῖτες μπροστὰ σὲ ἐκκλησία. Τὸ μισος ξεσπᾷ ἀσυγκράτητο σὲ κάθε τι, ποὺ θυμίζει συνείδησι ἢ Θεό...

Μονάχα τὴν νύχτα τῆς Μεγάλης Παρασκευῆς, σὰν ἔτυχε νὰ περνᾷ ὁ Ἐπιτάφιος Ἐκείνου, μπροστὰ ἀπὸ συλληφθέντας σὲ κάποιο ὕψωμα τῆς Γκιώνας, ἐκεῖ, τὴν ὥρα ποὺ οἱ στρατιῶτες κουρασμένοι ἀπ' τῆς μαχης τὴν ἀντάρα περνοῦσαν μὲ χαμηλωμένα ὅπλα καὶ ψέλναν συγκινημένοι τὰ ἐγκώμια, τότε, συνέβη τοῦτο τὸ παράξενο : Ἀπ' τῶν συμμοριτῶν τὸ πλῆθος, μερικοὶ σηκώθηκαν διστακτικοὶ, ὕστερα, τοὺς ἀκολούθησαν ἄλλοι καὶ μετὰ ἄλλοι... Καὶ πέσαν στὰ γόνατα οἱ ἄνθρωποι τοῦ σκότους καὶ ζητῆσαν λυτρωμὸ στὰ πρῶτα δάκρυα ποὺ ἀνάβλυσαν ἀπ' τὴ ζωντανεμένη τους πίστι. Οἱ ἄλλοι, οἱ ἀμετανόητοι, ἔμειναν στυγνοὶ καὶ ἄγριοι σὰν τὰ θηρία. Μόνον οἱ πρῶτοι, οἱ παρασυρμένοι, ἔκλαιγαν, ἔκλαιγαν καὶ ζητοῦσαν τὴ λύτρωσι στὸ ὄνομα τοῦ Μεγάλου Νεκροῦ τῆς ἅγιας νύχτας. Κι' ὁ θρῆνός τους, ποὺ σοῦ ξέσκιζε τὴν καρδιὰ, ἑνώθηκε μὲ τοὺς σιωπηλοὺς λυγμοὺς τῶν στρατιωτῶν, ποὺ ἔδωσαν μονομιᾶς συγχώρεσι στοὺς παραστρατημένους. Καὶ ἐλαμψε κείνη τὴ νύχτα ἡ ἀγιοσύνη τῆς συγγνώμης μὲ τὴν θεϊκὴ λύτρωσι τῆς μετανοίας.

Γιατὶ τὸ νὰ πέφτῃ κανεὶς εἶνε ἀνθρώπινο. Νὰ ἀνυψώνεται ὅμως, εἶνε ἀγγελικό. Καὶ ἄγγελοι, θαροῦσε κανεὶς πὼς κατέβηκαν ἐκεῖ ψηλὰ, στὸ ρημαγμένο ἀπ' τοὺς συμμορῖτες χωριὸ τῆς Γκιώνας, μὲ τὰ ἄδεια σπίτια καὶ τὸν σκοτωμένο πληθυσμό....

Γ. ΚΑΡΑΓΙΩΡΓΑΣ

ΧΡΟΝΙΚΑ

Η ΠΡΩΤΗ ΜΑΣ ΕΚΔΟΣΙΣ

Μέσα σ' αὐτὴν τὴν ἡρωϊκὴν προσπάθειαν ποὺ καταβάλλει τὸ Ἔθνος μας, γιὰ νὰ περισώσῃ τὴν ἀνεξαρτησίαν καὶ τὴν ἀκεραιότητα τῆς προσφιλοῦς μας Πατρίδος, δὲν πρέπει νὰ ξεχνᾶμε ὅτι καὶ ἐμεῖς, ποὺ ζοῦμε ἐδῶ κάτω, ἀποτελοῦμε ἕνα ζωντανὸ κομμάτι τῆς Ἑλλάδος, ἕνα κομμάτι ἑλληνικό, συγκροτημένο ἀπὸ νειάτα καὶ θέλησι, ἕτοιμο νὰ πολεμήσῃ γιὰ τὴν τιμή του καὶ τὴν ἐλευθερία του.

Ἀπόγονοι καὶ δημιουργοὶ ἡρωϊκῶν ἐξορμήσεων, πάστα ἑλληνικὴ, μὲ καρτερία καὶ μαχητικότητα δείξαμε πάντα σ' ὅλο τὸν κόσμο, ὅτι εἴμαστε λίγοι μὲν ἀλλὰ ἀδάμαστοι. Ἡ μεγαλωσύνη ἄλλωστε στὰ ἔθνη δὲν μετριέται μὲ τὸ στρέμμα. Μὲ τῆς καρδιᾶς τὸ πύρωμα μετριέται καὶ μὲ αἷμα. Ἡ μικρούλα ἐφημερίδα μας θὰ συμπληρώσῃ ἕνα κενὸ στὴν στρατιωτικὴ ζωὴ τῆς Μακρονήσου καὶ θ' ἀποτελέσῃ ἕνα στήριγμα ἐθνικό, μὲ τὸ ὁποῖον θὰ διακηρύξουμε ὅτι ἀγωνιζόμεθα διὰ τὰ ἱερὰ καὶ ὅσια τῆς Πατρίδος μας καὶ εἴμεθα ἕτοιμοι νὰ θυσιασθοῦμε γιὰ τὸ μεγαλεῖο καὶ τὴν ἀνεξαρτησία μας.

Μὲ ἐνθουσιασμὸ, μὲ πίστι διὰ τὸν Ἐθνικό μας Ἀγῶνα ἐγκαινιάζουμε τὴν πρώτη ἔκδοσί μας.

ΤΟ ΘΕΑΤΡΟ ΜΑΣ

Μὲ ἀπαράμιλλο ζῆλο, μὲ ἕνα ἐξαιρετικὸ κέφι καὶ προσπάθεια καλλιτεχνικὴ, οἱ συνάδελφοι καλλιτέχναι ἀποδίδουν τὸ πᾶν εἰς τὸ μικρὸ ἀλλὰ ὡραῖο θεατράκι μας, γιὰ τὴν ψυχαγωγία τῶν στρατιωτῶν τοῦ Τάγματός μας. Ἀκούραστοι, μελετημένοι, μπριόζοι, ἀνεβαίνουν στὴ σκηνή, γιὰ νὰ σκορπίσουν τὸ κέφι, τὴ χαρά, τὸ γέλιο.

ΤΟ ΓΗΠΕΔΟ

Δὲν μποροῦσε νὰ γίνῃ κι' ἀλλοιῶς: ὁ κ. Διοικητής, τοῦ ὁποίου εἶνε γνωστὰ καὶ ἔκδηλα τὰ φίλαθλα αἰσθήματα, μέσα στὶς τόσες ἀσχολίες του γιὰ νὰ καταστήσῃ τὴ ζωή μας στὸ Στρατόπεδο ὅσο τὸ δυνατὸν πιὸ εὐχάριστη, εἶδε καὶ τὸ ἀντικανονικὸ τοῦ γηπέδου, ὅτι δὲν μποροῦσε νὰ διεξαχθῇ ἀγὼν μὲ ἀξιώσεις, ὅπως αὐτοὶ ποὺ πρόκειται νὰ τελεσθοῦν. Καὶ ἁμ' ἔπος ἁμ' ἔργον. Ἄρχισε ἡ ἰσοπέδωσίς του. Καὶ τώρα, ἂν γίνῃ κι' ἕνα περίφραγμα γύρω-γύρω, ὥστε οὔτε οἱ παῖκται νὰ ἐμποδίζωνται στὸ παιγνίδι τους, οὔτε οἱ θεαταὶ νὰ μετακινοῦνται διαρκῶς, θᾶχουμε ἕνα ἄρτιο γήπεδο, ἱκανὸ νὰ φιλοξενήσῃ ὁμάδες μὲ τὶς μεγαλύτερες ἀξιώσεις.

Ο ΗΛΕΚΤΡΟΦΩΤΙΣΜΟΣ

Τὸ Στρατόπεδό μας ὁλόενα προοδεύει μὲ γοργὸ ρυθμὸ χάρις στὶς ἄοκνες προσπάθειες τοῦ Διοικητοῦ μας καὶ τῶν κ.κ. ἀξιωματικῶν τοῦ Τάγματος.

Μὲ τὴν ἐγκατάστασι μηχανῆς παραγωγῆς ἠλεκτρικοῦ ρεύματος καὶ τὴν τοποθέτησι ἠλεκτρικῶν στύλων καὶ συρμάτων τὸ Στρατόπεδό μας θὰ πλημμυρίσῃ ἀπὸ ἄπλετο φῶς. Καὶ τὸ νησί μας θὰ πάρῃ ἄλλη ὄψι: τὴν ὄψι ἑνὸς κανονικοῦ καθ' ὅλα ἐκπαιδευτικοῦ στρατιωτικοῦ κέντρου.

Διήγημα

ΚΟΝΤΑ ΣΤΟ ΘΕΟ

Ὑπ τοῦ στρ)του ΠΟΥΛΟΥ ΑΛΕΚΟΥ
τοῦ 5ου Λόχου Α.Τ.Σ.

Ἂν κι' ἀπὸ μικρὸ ἀκόμα παιδὶ τοῦ ἤντουσανμοιρόγραφτο νὰ χάση κάθε δικό του, μάνα, πατέρα ἀδέλφια καὶ κάθε συγγενῆ καὶ νὰ μείνη μόνος κι' ἔρημος, χωρὶς κανένα ἀποκοῦμπι πουθενὰ μεσ' τὴν ἀνταριασμένη θάλασσα τῆς ζωῆς, μόνος, μέ μόνη συντροφιὰ τὸ δάκρυ τὸ καυτὸ καὶ τὸν πικρόχολον καϋμό, δὲ μπόρεσε ἀκόμα καὶ σήμερα παρὰ τὰ εἴκοσι ὁλάκερα χρόνια τῆς τόσο ἀπέραντης καὶ σκληρῆς του ὀρφάνιας, νὰ συνηθίση τὴ σκέψη πῶς εἶναι τόσο μόνος, ὅσο κανεὶς μὲσ' στὴ ζωὴ στὸν κόσμο ὅλο.

Γι' αὐτὸ κάθε φορά πού ταχυδρόμος τοῦ λόχου συμπτωματικὰ θὰ τύχαινε νὰ φωνάξη τὸ μικρό του ὄνομα, σὲ κάποιο γράμμα μὲ κακογραμμένο ἐπώνυμο, ὁ καϋμένος ὁ Λάμπρος, συνεπαρμένος ἀπὸ μύριες σκέψεις ποὺ ἀσταμάτητα σπάθιζαν τὸ μυαλό του, πετάγονταν σὰν αὐτόματο ἀπ' τὸ ἀντίσκηνό του καὶ με βῆμα ἀβέβαιο τραβοῦσε γιὰ κεῖ ποὺ ἤντουσαν συγκεντρωμένοι ὅλοι οἱ συνάδελφοι τοῦ λόχου του καὶ ποὺ καθένας τους πρόσμενε, ποιὸς ἕνα δέμα, μιὰ ἐπιταγὴ καὶ ποιὸς κάποιο γράμμα καὶ ξαναγύριζε πίσω στὴ σκηνὴ σὰν τέλειωνε ἡ διανομὴ, φορτωμένος ἀπὸ θλίψη ποὺ ἀσταμάτητα σιγόβρεχε μεσ' στὴ ψυχὴ του καὶ μὲ μιὰ ἀπόφαση νὰ μὴ ξαναπάη ἀκόμα καὶ στὴν περίπτωση κείνη, ποὺ κάποιο γράμμα ἤ κάτι τι ἄλλο, θὰ προορίζονταν ἀληθινὰ γιὰ κεῖνον.

Ἔγερνε στὸ στρωσίδι του καὶ πάλι, στήριζε ὅπως πάντα τὸ βαρειοφορτωμένο ἀπὸ σκέψεις κεφάλι του στὴν ὁλάνοιχτη παλάμη τοῦ δεξιοῦ του χεριοῦ κι' ἔμενε στὴ θέση κείνη ὧρες πολλὲς ἀμίλητος. Λὲς καὶ μὲ τὴν ἀσώπαστη κείνη σιωπὴ του θὰ μποροῦσε καθαρώτερα νὰ μιλήση γιὰ τὴν τόσο πονεμένη του ζωὴ σὲ κείνους ἀπὸ τοὺς συναδέλφους του, ποὺ ἐπίμονα τοῦ ζητοῦσατ κάτι καὶ καλὰ νὰ τοὺς διηγηθῆ.

Ἄλλοτε πάλι, ἄφηνε τὴ σκηνὴ καὶ μόνος, τραβοῦσε γιὰ τὴν πιὸ ἐρημικὴ ἀχτὴ τοῦ νησιοῦ κι' ἀφοῦ γιὰ κάμποσο περιφέρονταν σκυφτὸς καὶ συλλογισμένος, σὰν νὰ ζητοῦσε κάπως νὰ προσανατολιστῆ μὲσ' στὰ πηχτὰ σκοτάδια τῆς ψυχικῆς του νυχτιᾶς. Κάθνονταν ἔπειτα πάνου σ' ἕνα βραχάκι, κι' ἄφηνε τὸ θολό του βλέμμα νὰ χαθῆ πέρα μακρυὰ πολὺ στὸ ἀσχημάτιστο μέσα κενὸ καὶ δὲ ξαναγύριζε, παρὰ τότε μονάχα σὰν θάχε πιὰ γιὰ καλὰ βρυδυάσει κι' οἱ χιονόθωροι γλάροι εἶχαν ἀφίσει τό ψάρεμα.

Λίγες δὲν ἤντουσαν οἱ φορὲς ποὺ ἀργοῦσε νὰ γυρίσει στὴ σκηνὴ πέρα ἀπὸ τὴ συνηθισμένη του ὥρα καὶ ποὺ ἡ ἀνησυχία του μᾶς τριβέλιζε τὸ νοῦ καὶ μᾶς σφιχτοδάγκωνε ὅλων μας τὴ ψυχὴ . . . . . Ὁ φιλέρημος γρῦλλος, ἴσως νὰ μὴν ἀγαποῦσε πιότερο τὴ μονάξια, ἀπ' ὅσο τὴν ἀγαποῦσε ὁ δυστυχισμένος ὁ Λάμπρος. Ποιὸς μποροῦσε ὅμως νὰ ξέρη ἄν μέσα σὲ κείνη ὁ δράκος τῆς ὀρφάνιας του πόνος, δὲν ἡμέρωνε κι' ἄν οἱ θύμισες τῆς πολυπαθιασμένης του ζωῆς δὲν γίνονταν ἀπὸ θλιβερὰ ποὺ τὸν τριγύριζαν φαντάσματα, συντρόφισσας τώρα παρηγοριάς; Μέρα μὲ τὴ μέρα τ' ἀλέτρι τοῦ πόνου καὶ τοῦ ἀπόνετου καϋμοῦ, τοῦ ὄργωνε ὅλο καὶ πιὸ βαθειὰ τὴν ψυχὴ του κι' ὅλοι πιστεύαμε πῶς γρήγορα πολὺ, κάποιο κακὸ πολὺ σοβαρὸ ἴσως κι' ἀνε πανόρθωτο θἄρριχνε σὲ συντρίμμια τὴ ζωὴ του καὶ τ' ἄχαρο θὰ σταματοῦσε διάβα της πάνου στὴ γῆ. Καμμιὰ συμβουλὴ, καμμιὰ σύσταση φιλικὴ ἀπ' ὅλους ἐμᾶς τοὺς συναδέλφους του ποὺ νοιώθαμε τὸν βαθύ του πόνο καὶ ποὺ τὸν συμπονούσαμε τόσο πολὺ, δὲν μπόρεσε ν' ποδιώξη τὶς θλιβερὲς του σκέψεις ποὺ τοῦ μάτωναν κάθε τόσο τὴν ψυχὴ καὶ τὸν κάνει ἔστω καὶ λίγο μόνο νὰ χαρῆ.

. . . . . Λάμπρο,—τοῦ λέγαμε—δὲν κάνεις καθόλου, μὰ καθόλου καλὰ ν' ἀφίνης τὸν πόνο νὰ σοῦ ματώνει κάθε τόσο τὴν καρδιὰ καὶ τὴ ζωὴ σου ἔτσι νὰ ρημάζη: Εἶσαι ἀκόμα νέος, πολὺ νέος καὶ θὰ πρέπει τὴ ζωὴ σου μὲ τὴ χαρὰ μονάχα νὰ κερνᾶς κι' ὄχι μὲ πίκρες καὶ καϋμοὺς πολλοὺς, νὰ τὴ σκορπᾶς. Ξέρουμαι, πῶς ἡ μοῖρα σοῦ στέρησε μὲ τὰ σκληρὰ κι' ἀπανωτά της χτυπήματα ὅτι πιὸ πολυτιμώτερο ἔχει στὴ ζωὴ, ὅμως αὐτὸ ποὺ λὲς, πῶς ἔπειτα ἀπ' αὐτὸ δὲν θὰ πρέπει καὶ σὺ νὰ ζῆς καὶ πῶς μιὰ σφαῖρα θενᾶναι ἀρκετὴ ν' ἀπαλλάξη τὴ γῆ ἀπὸ τὸ βάρος σου, δὲν εἶναι καθόλου μὰ καθόλου σωστὸ· ἴσως θελήσης νὰ μᾶς πῆς, πῶς μεγάλωσες, ἔγινες ἕνα ὁλόκληρο παλληκάρι καὶ πῶς ἀκόμα τὸ χαμογέλιο δὲν τὸ γνωρισες τῆς ὤμορφης χαρᾶς· σοῦ λεμε: ἔχεις δίκηο μὰ ὅμως πίστεψε πῶς κάποτε κι' ἐσὺ θὲ νὰ χαρῆς.

. . . . . .

. . . . . .

καὶ μᾶς ἀπαντοῦσε μ' ἕνα κάπως φιλοσοφημένο συλλογισμὸ: Ἔχετε φίλοι μου δίκηο. Ξέρω κι' ἐγὼ πῶς ὅλοι μας δὲν ζοῦμε παρὰ περιμένοντας τὴ χαρὰ, πῶς δὲν ζοῦμε παρά μὲ τὴν ἐλπίδα καὶ μόνη τοῦ ἐρχομοῦ της καὶ ποτὲ μ' αὐτὴν τὴν ἴδια, μιὰ κι' εἶναι αὐτὴ τόσο πολὺ λίγη καὶ βιαστικὴ καὶ κεῖνοι ποὺ τὴν καρτεραν ἀφάνταστα πολλοὶ . . . . . .

. . . . . .

Τέτοια κι' ἄλλα πολλὰ κάθε μέρα καὶ κάθε νύχτα λέγαμε λόγια παρηγοριᾶς στὸν ἀπαρηγόρητο Λάμπρο μὰ ὅμως τίποτε δὲν τὸν ἔκανε ν' ἀλλάξη σκοπὸ στὴ ζωὴ, ὥσπου μιὰ μέρα, ὅλως διόλου ξαφνικὰ καὶ ἀνεπάντεχα μὰ καὶ μὲ ἀνείπωτη χαρὰ τὸν εἴδαμε πολὺ διαφορετικὸ ἀπὸ κάθε ἄλλη φορὰ. Μιὰ ἀνεξήγητη χαρὰ τοῦ φ ύσκωνε τὰ στήθει λὲς καὶ ξαναβρῆκε κεῖνο ποὺ στὴ ζωὴ του εἶχε χάση. Πρὶν ἀκόμα προφτάσουμε νὰ τὸν ρωτήσουμε μᾶς ἐξηγοῦσε ὁ ἴδιος τὸ λόγο ποὺ τοὔπνιγε γιὰ πάντα τὸν πόνο τῆς ὀρφάνιας, ποὺ τοῦ γιόμιζε τὴν ἄδεια του ζωὴ καὶ ποὺ τόν ἔκανε ἀπὸ ἀλλόκοτη χαρὰ στὰ οὐράνια νὰ πετᾶ. Μαζὶ μὲ τοὺς δικούς μου, ἄρχισε νὰ μοῦ λέγει—ἔχασα καὶ τὴν πίστη μου στὴν ὕπαρξη καθενὸς πράγματος ποὺ ἄρχιζε πέρα ἀπὸ μένα, στὴν ὕπαρξη τοῦ ἴδιου τοῦ Θεοῦ. Πρὶν χάσω τοὺς δικοὺς μου τὸν πίστευα καὶ τὸν λάτρευα· σὰν ὅμως μιὰ μέρα τοὺς ἔχασεν γιὰ πάντα, μιὰ ἄγρια ξέσπασε γύρω μου καταιγῖδα, μοῦ συνετάραξε συθέμελα τὴ ζωὴ, μοῦ φόρτωσε μέ θλίψη περισσὴ τὴ ψυχὴ, ὁ νοῦς μου θολώθηκε καὶ ἡ πίστη μου σ' αὐτὸν τόσο κλονίσθηκε ὥστε ἔπαυα πιὰ νὰ τὸν πιστεύω κι' ἄρχιζα νὰ τὸν μισῶ, νὰ τὸν μισῶ πολὺ σὰν φταίχτη μοναδικὸ γιὰ τὴ μεγάλη μου κείνη συμφορὰ. Ἄνθρωποι καὶ πράγματα ἄρχισα νὰ πιστύσω πῶς μοῦ φταῖγαν κι' αὐτοὶ. Μισοῦσαν τὰ πάντα κι' ἐμένο τὸν ἴδιο ἀκόμα..... Ἀποτραβιόμουν πάντα στὴ μοναξιὰ γιατὶ δὲν ἤθελα τίποτα νὰ βλέπω... Ὅλα μοῦ δίναν στά νεῦρα.....

Ὅμως χθὲς, μιὰ ὥρα ποὺ ὁ ἥλιος σιγόγερνε πίσω ἀπὸ τὶς μελάγχολες βουνοκορφὲς ξαναβρίσκουν στὴ μόνωση τὸ χαμένο μονοπάτι τῆς πίστης πρὸς τὸ Θεό. Καὶ νὰ τώρα νοιώθω μέσα μου μιὰ δύναμη ν' ἀλαφρώνει, νὰ ἐκμηδενίζει τὸ ἀβάσταστο βάρος τοῦ πόνου. Ἡ ζωή μου νοιώθω νὰ ξαναγιομίζει, γιατὶ βρίσκω ὄχι τὴ ψεύτικη πιὰ καὶ διαβατάρικη χαρά, μὰ τὴν παντονὴ τὴ θεϊκὴ χαρὰ ποὺ τὴ γαλήνη τὴν ἀκύμαντη πάντα χωρίζει στὴ ζωή.

Ὅλοι γιὰ μένα ζοῦνε, κανεὶς δὲν μοῦ λείπει ...

Κι' ἡ ἐξήγηση γιατὶ τόσο πολὺ ἀγαποῦσε τὴ μοναξιὰ ὁ Λάμπρος, ἦρθε μονάχη.

ΑΛΕΚΟΣ ΠΟΥΛΟΣ

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ - ΜΟΥΣΙΚΗ - ΘΕΑΤΡΟ - ΚΡΙΤΙΚΗ

Ἐμπρὸς ἄς μὴν ἀργοῦμε....

Μέσα στῆς μάχης τὴ βαρειὰ ἀντάρα
Μέσ' στοὺς καπνοὺς καὶ στὴ θολὴ φωτιὰ
ὅλοι θὰ πέσουμε μὲ μιὰ λαχτάρα
γιὰ σένα Πατρίδα μας γλυκειά !

Εἶμαι τὸ πρῶτο Τάγμα Σκαπανέων
ποὺ γιὰ τιμὴ καὶ Λευτεριὰ θὰ πέσω
εἶμαι τὸ Τάγμα κεῖνο τῶν Γενναίων
ποὺ μὲ μυρτιὲς τὴ γαλανὴ θὰ στέψω.

Κι' ἔτσι μὲ μιὰ τρανὴ θυσία τόση
μεγάλη καὶ ἱερὴ τόσο πολὺ
ἡ μάννα μας Ἑλλδα θὰ μᾶς δώση
καὶ πάλι τὴν εὐχή της τὴ καλή.

Ἐμπρὸς λοιπὸν κι' ἄς μὴν ἀργοῦμε
ἀπ' τὸ νησὶ νὰ φύγουμε παιδιὰ
καὶ κεῖ μπροστὰ στὴ μάχη νὰ βρεθοῦμε
καὶ γιὰ θρησκεία ἄς λάμψουν τὰ σπαθιά.

ΑΛΕΚΟΣ ΠΟΥΛΟΣ
Στρ)της 3ου Λόχου Α.Τ.Σ.

Ἡ Μάννα τοῦ στρατιώτου κ Βαρβάρα Θεοδωροπούλου-Λειβαδᾶ ὁμιλεῦσα πρὸς τοὺς στρατιώτας. Μὲ τὴν ἐπίσκεψίν της ἐτίμησε καὶ τὸ Α' Τάγμα Σκαπανέων.

Ἄδεια . . . 48ωρος

Ἀνεξήγητη κίνησις καὶ προσπάθεια γιὰ τὴν ἐξασφάλιση τῆς κομψότητος παρουσιάζει τὸ Τάγμα μας ἐδῶ καὶ ἀρκετὲς μέρες.

Ὁ ἕνας κυτᾶ τὸν ἄλλον, τὸν ἐπεξεργάζεται μὲ ἀπόλυτη προσοχὴ καὶ ὑπολογίζοντας διαστάσεις, ἀκεραιότητα καὶ κατάστασιν τῶν εἰδῶν ἱματισμοῦ τῶν συναδέλφων συντάσσει τὸν κατάλογόν του. Πιλήκιο ἤ μπερὲ ἀπὸ τὸ Α, χιτώνιο τοῦ Β, παντελόνι τοῦ Γ, ζωστῆρα τοῦ Δ.Β.Γ.Α- ὅσο γιὰ ἄρβυλα... ἔχει δ' Θεὸς, ἄστα βράστα!

Ἡ κρίσιμη ἡμέρα πλησίασε. Ἡ ἀναφορὰ καὶ ἡ ἔγκρισις ἀπὸ τὸν κ. Διοικητὴ. Ἄχ! νἄμουν Καλαματιανὸς κι' ὄχι Ἀθηναῖος..... καὶ τέλος ἡ πολυπόθητη ἄδεια.

— Ἕνας ἀδύνατος ψιλὸς φορών τας πανταλόνι πάνω ἀπὸ τὸν ἀστράγαλο τριγυρίζει ἕναν συνάδελφο κοντὸ χωμένο μέχρι τίς μασχάλες στὸ σχεδὸν καινούργιο παντελόνι του.

Πῶς ὅμως νὰ τὸν καταφέρει; συλλογίζεται. Οἱ γύρω του ὅμως ποὺ ξέρουν τόν πόνο.... τοῦ δίνουν κουράγιο γιὰ τὴν κρούση. Νὰ ὅμως ποὺ ὁ ἄλλος ἀπὸ πέρα ἔχει μυριστεῖ τὴν ἐπίθεση καὶ προετοιμάζεται γιὰ τὴν ἀπόκρουσι καὶ τὴν ἀπαραίτητη «πλάκα».

— Ρὲ συνάδελφε τὸ παντελόνι σου.....

— Τὶ ἔχει τὸ παντελόνι μου;

Νὰ. Σοῦ ἔρχεται πολὺ εὐρύχωρο.

— Δὲν βαρυέσαι. Ζέστη κάνει καὶ μοῦ ἀρέσει νὰ εἶναι λίγο μπόλικο.

— Ἐμένα θὰ μοῦ ἔρχεται ἴσα —ἴσα.

Ναὶ ἀλλὰ.....ἐμένα τὸ δικό σου θὰ μοῦ ἔρχεται στενὸ.

— Τὸ πραγμα φθάνει στὸ Ἀμὴν καὶ ἀρχίζει ἡ κανονικὴ μάχη.

Κάνε μιὰ θυσία ρέ συνάδελφε, δὲν κατολαβαίνεις τώρα, πάω μὲ ἄδεια καὶ θέλω νἄμαι σουλουπωμένος; Ἄλλως τε σοῦ δίνω παντελόνι εὐάερο. Καὶ γυρίζοντας ἀποκαλύπτει δυὸ τρῦπες στὰ ὀπίσθια.

Τὸ ἐπιχείρημα εἶναι πειστικώτατον καὶ ἡ ἀλλαγὴ γίνεται αὐθωρεὶ ἐπὶ τόπου.

Νέα πρόσωπα ἔρχονται ἐπὶ σκηνῆς γιὰ νὰ διαπραγματευθοῦν γιὰ χιτώνια, ἄρβυλα, ζωστῆρες καὶ πιλήκια.

Νευρικὸς πάντα ὁ φυγουραντζῆς ἀναστατώνει τοὺς πάντας καὶ τὰ πάντα γιὰ νὰ ἐξασφαλίση γραββάτα.

Τώρα ἡ ἀγωνία περιορίζεται στὴν ἄφιξη τοῦ καϊκιοῦ. Ὅλων τὰ βλέμματα ἐρευνοῦν τὴ θάλασσα. Σὲ μιὰ στιγμὴ ἀσυνήθης κίνησις μαρτυρεῖ ὅτι φάνηκε τὸ καΐκι καὶ ἀρχίζουν οἱ τελευταῖοι ἀποχαιρετισμοί.

Μὲ ἕνα μικρὸ δεματάκι στὸ χέρι τρέχουν ὅλοι οἱ ἀδειοῦχοι στὸ λιμάνι.

Οἱ ὑπόλοιποι τοὺς κυτάζουν μὲ βλέμμα ζήλειας καὶ ἐλπίδος.

Ζηλεύουν γιατὶ θὰ ἤθελαν νὰ βρίσκουνται στὴ θέση τῶν ἀδειούχων κι' ἐλπίζουν γιατὶ θὰ ἔλθη καὶ γι' αὐτοὺς ἡ μέρα τῆς ἀδείας!

Μετὰ τὸ ξεκίνημα ὅλων τὰ βλέμματα στρέφονται πρὸς τοὺς εὐτυχεῖς ἐπιβάτας ποὺ σὲ λίγες ὧρες θὰ ἔχουν τὴ χαρὰ σφίγγοντας στὴν ἀγκαλιὰ των ἀγαπημένα πρόσωπα Γέρους, γονεῖς γυναῖκα καὶ παιδιὰ, ἀλλὰ καὶ τρυφερὰ .. βλαστάρια, καὶ καμμιὰ κοπελίτσα στὰ σκοτεινὰ.

Στὸ καλὰ συνάδελφοι. Νὰ ἔρθετε ὅμως στὴν ὥρα σας γιὰ νὰ μὴ στερήσετε τὴ δική μας ἄδεια. Κι' ἐμᾶς θέλουν νὰ μᾶς δοῦν οἱ δικοί μας. Καὶ μᾶς μᾶς περιμένει μιὰ Μάνα.....

Ἀναστ. Μουρατίδης

Μουσική

Οἱ ἐρασινέχναι καὶ ἐπαγγελματίαι συνάδελφοι, ποῦ ἀποτελοῦν τὴν ὀρχήστρα τοῦ 1ου Τάγματος εἰς τὰς τακτικάς ἐμφανίσεις μᾶς προσφέρουν ὡραῖες μουσικὲς βραδυές, γεμᾶτες πόνο καὶ συναίσθημα.

Τοὺς ἐξαιρετικοὺς αὐτοὺς συν. αδέλφους ἡ συντακτικὴ ἐπιτροπὴ τῆς «Ἀναμορφώσεως» εὐριστεῖ καὶ παραδίδει τὰ ὀνόματά τους εἰς δημοσιότητα.

1) Περβολαράκης Ε. Χαβανέζος
2) Καραφᾶς Πέτρ. Ντιζέρ
3) Λημναῖος Χρ. Κιθαρίστας
4) Ὀρλὼφ Κ. Ἀκορντιονίστας
5) Ἀβραμίδης Γεω. Κιθαρίστας
6) Μπιθικότση; Γ. Μπουζουκίσ.
7) Βερύκοκος Δ. Βιολίστας
8) Φρουδεράκης Ι. Κιθαρίστας

Καλλιτεχνικὴ Διεύθυνσις ὑπὸ τοῦ συναδέλφου Εἰσαγγελέα Ἀναξαγόρα Μαέστρου.

Μάθημα 1ον

Ἐρωτ. Τὶ εἶνε Ε.Λ.Α.Σ;
Ἀπαν. Ἐθνικὸς Λαϊκὸς Ἀπελευθερωτικὸς Στρατὸς ποὺ ἀγωνίστηκε στὰ βουνὰ γιὰ τὴν Ἐλευθεθερία καὶ γιὰ μιὰ μεγάλη Βουλγαρία.
Ἐρωτ. Τὶ εἶναι Ε.Α.Μ.
Ἀπαν. Ἐθνικὸ Ἀπελευθερωτικὸ Μέτωπο παντὸς εὑρισκουμένου ἐν Ἑλλάδι μὲ πρωτεύουσα τὸ Βελιγράδι.

Ἔξυπνα καὶ κουτὰ

Πνεῦμα Κοπανατζῆ

Μιὰ μέρα βλέπει ἕνα στρατ. ὁ λοχαγός του βρώμικο, ἀξύριστο καὶ ξαπλωμένον πίσω ἀπὸ τὰ ἀποχωρητήρια.

Τὸν φωνάζει καὶ τὸν ρωτᾶ τὶ δουλειὰ κάνεις αὐτοῦ.

Εἶμαι τῆς ὑγιεινῆς τοῦ τάγματος κυρ λοχαγέ.

Πουθενὰ ἄλλοῦ

Ἕνα στρατιώτη τὸν ἐρωτᾶ ὁ λοχαγός του ἐὰν εἶχε ἀνακατωθεῖ πουθενά. Ὄχι κυριε λοχαγὲ δὲν ἀνακατώθηκα ποτὲ μου σὲ τέτοια πράματα, Μόνον κατὰ τὴν κατοχή, λίγο στὸ κίνημα καὶ μετὰ τὴν Ἀπελευθέρωσι.

Τοῦ δρόμου ἦταν

Ἕνας στρ. πλησιάζει τὸν κύρ Διοικητὴ τοῦ τάγματος στὸ δρόμο, τὸν ἐρωτᾶ, ἐὰν ἐπιτρέπετε καὶ ἀμέσως τοῦ δίνει μιὰ ἄδεια καὶ τὸ στυλὸ γιὰ νὰ τὴν ὑπογράψη.

Ὁ κυρ. Διοικητὴς πέρνει αὐτὰ ποῦ τοῦ ἔδωσε ὁ στρ. τοῦ χαμογελᾶ μὲ καλωσύνη καὶ τοῦ τὴν ὑπογράφη, Τὴν πέρνει ἀμέσως καὶ γραμμὴ γιὰ τὸν λοχαγό του πρὸς μονογραφὴ ὅτι ἔλαβε γνῶσιν.

Βλέπει τὴν ἄδεια καὶ τὸ ρωτᾶ τὶ εἶναι αὐτή: Ἄδεια τοῦ δρόμου κύριε λοχαγέ.

Τυπογραφικαὶ ἐργασίαι
Ε. ΜΑΘΙΟΥΔΑΚΗ
Ζωοδόχ.Πηγῆς &Ναυαρίνου

Η ΠΡΩΤΗ ΕΥΚΑΙΡΙΑ

Ἀπὸ τὴν Κυριακὴ τῶν Βαΐων ὅλοι οἱ λόχοι ἄρχισαν μιὰ πυρετώδη προετοιμασία καὶ ἄμιλλα μεταξύ των γιὰ τὸ ποιὸς θὰ παρουσιάση τὴν καλύτερη ἐμφάνιση γιὰ τὸ Πάσχα. Ὅλα τὰ τεχνικὰ καὶ καλιτεχνικὰ συνεργεῖα σὲ συναγερμὸ, συμπεριλαμβανομένου καὶ τοῦ συνεργείου τῶν «κοπανατζήδων», ὅλοι δουλεύουν. Ὁ κ. Λοχαγός μας, ἀπὸ πολὺ πρωΐ στὸ λόχο, δίνει διαταγὲς ἀκούει τὶς γνῶμες τῶν καλλιτεχνῶν καὶ ἐργολάβων, ποὺ τοῦ ὑπόσχονται νὰ τοῦ παρουσιάσουν ἔργα μεγάλης τέχνης καὶ ὅταν ἐν τῷ μεμαξὺ τοῦ λὲν τὸ μυστικὸ γιὰ καμιὰ ἀδειούλα γιὰ νὰ μπορέσουν νὰπᾶνε νὰ δοῦν στὰ σπίτια, τὰ παιδιά τους τώρα τὸ Πάσχα, ἐκεῖνος, ὅπως πάντοτε δὲν τοὺς χαλάει τὸ χατῆρι: «Πρῶτα νὰ τελειώσουμε βρὲ παιδιὰ καὶ ὕστερα μὴ σᾶς νοιάζει καθόλου ἐγὼ μέ τὴν πρώτη εὐκαιρία θὰ σᾶς δώσω ἄδεια μείνετε ἥσυχοι».

Ἡ δουλειὰ προχωρεῖ, τὰ σγέδια παίρνουν τώρα ζωή. Ἀψίδες στήνουνται καμπαναριὰ πρασινάδες παντοῦ, οἱ δρόμοι στρώνονται μὲ βότσαλο κάτασπρο καὶ τὸ στρατόπεδο παίρνει τὴν πανηγυρική του ὄψι, δέν τοῦ λείπει οὔτε ὁ ἠλεκτροφωτισμός.

Ἀλλὰ καὶ ὁ κ. Λοχαγὸς δὲν σταματᾶ... τὸ χουβαρνταλίκι του, δίνει δεξιὰ ἀριστερὰ σ' ὅλο τὸ λόχο σχεδὸν ἀπὸ μιὰ ὑπόσχεση: «μὲ τὴν πρώτη εὐκαιρία... κλπ.» κι' ἔτσι ὅλοι ὁ καθεὶς ἔχει κι' ἀπὸ μιὰ εὐκαιρία στὸ χέρι. Πῶς ἦταν λοιπὸν δυνατὸν ὁ φίλος καὶ συγκάτοικός μου ἄνθρωπος τῶν εὐκαιριῶν, νὰ χάση τέτοια εὐκαιρία. Καραδοκεῖ τὴν κατάλληλη ὥρα γιὰ νὰ μπορέση νὰ ξεμοναχιάση τὸν κ. Λοχαγὸ καὶ νὰ τοῦ ἀποσπάση κι' αὐτὸς μιὰ «πρώτη εὐκαιρία» γιὰ νὰ πάει νὰ δεῖ τὰ παιδάκια του, μέρες ποὺ ἔρτονται. Στὸ ζήτημα αὐτὸ, ὁ φίλος μου, στάθηκε πολὺ τυχερὸ.. Σὲ λίγο ὁ κ. Λοχαγὸς στέκει κοντὰ στὸ περιτοίχωμα ποὺ προώριζε νὰ φυτέψη κριθάρι γιὰ πρασινάδα, ἐκεῖ ἔχει στήσει τὸ στρατηγεῖο του, ἀπὸ ἐκεῖ δίδει τὶς διαταγὲς καὶ παρακολουθεῖ τὴν ἐκτέλεση τῶν ἔργων. Ὁ φίλος μου τὸν βλέπει τρέχει στὴ σκηνή του ἁρπάζει ἕναν τενεκὲ καὶ δρόμο γιὰ τὴ θάλασσα, τὸν γεμίζει μὲ νερὸ καὶ δίχως νὰ χάση καιρὸ ἀρχίζει νὰ ποτίζει μὲ θάλασσα τὸ μέρος ποὺ θὰ φύτευαν τὸ κριθάρι πλησιάζοντας ἔτσι σιγὰ - σιγὰ πρὸς τὸ μέρος τοῦ κ. Λοχαγοῦ. Ἐκεῖνος ἀπορεῖ πῶς δὲν ἐφύτρωσε ἀκόμα τὸ κριθάρι (τὸ κριθάρι, ἐνοεῖται, βρίσκεται ἀκόμα στὴ χαρτοσακούλα) καὶ ὁ φίλος μου σπεύδει νὰ τὸν διαβεβαιώση ὅτι ὡς αὔριο θὰ ἔχει φυτρώση: Ὡραία, θαυμάσια, μπρᾶβο παιδί μου. Ὁ φίλος μου παίρνει θάρρος, τὸν εἶπε βλέπεις «παιδί μου» τὸν πλησιάζει περισσότερο τοῦ λέει τὴν καλημέρα καὶ στέκεται προσοχὴ μπροστά του.

Ἐπιτρέπεται κ. Λοχαγέ;

Λέγε παιδί μου. Τὸν εἶπε παιδί μου πάλι, παίρνει θάρρος καὶ προχωρεῖ στὸ ψητό.

Καμιὰ ἀδειούλα κ. Λοχαγέ...

Ποῦ μένεις; Ὁ φίλος παίρνει ὕφος οἰκειότητος σὰν ἦταν γνωστοὶ ἀπὸ χρόνια καὶ ἀπορεῖ πῶς δὲν τὸν γνωρίζει ὁ Λοχαγός του.

Δὲν μὲ γνωρίζεις κ. Λοχαγέ; Ποδαριώτες εἴμαστε, κάθομαι ἐκεῖ κοντὰ στὸν «ΑΣΤΕΡΑ» (εἶναι ἡ γειτονιὰ τοῦ κ. Λοχαγοῦ). Ἐντάξει λοιπόν, μείνε ἥσυχος ἀφοῦ εἴμαστε καὶ πατριῶτες, πότιζέ το τακτικὰ νὰ φυτρώση κι' ἐγὼ μὲ τὴν πρώτη εὐκαιρία θὰ σὲ στείλω νὰ πᾶς στὸ σπίτι σου. Κι' ἀπὸ ἐκείνη τὴ στιγμὴ ὁ φίλος μου τὰ παράτησε ὅλα μαζὶ καὶ τὸ μυαλό του. Ἄλλο τίποτα δὲν ἔκανε ἐκτὸς ἀπὸ ἑτοιμασίες γιὰ τὴν ἀναχώρησί του.

Ξέχασε καί τὰ κριθάρια πέταξε καὶ τὸν τενεκὲ πάει καὶ ἡ θάλασσα, εὐτυχῶς, παίρνει παραγγελίες γιὰ νὰ πάει σὲ σπίτια συναδέλφων, νὰ τοὺς ἀγοράση διάφορα πράγματα νὰ δώση χαιρετισμοὺς σὲ φίλους καὶ γνωστοὺς καὶ χίλιες δυὸ ἄλλες παραγγελίες, ἔχουμε ἀκόμη Μεγάλη Πέμπτη.

Τὴν ἄλλη μέρα σηκώνεται πρωΐ - πρωΐ οὔτε ρόφημα, οὔτε προσκλητήρια, πλένει τὸ παντελόνι τὸ πουκάμισό του ἐφρόντισε καὶ βρῆκε μιὰ ζωστῆρα ἄλλαξε μπουφὰν μὲ ἕνα συνάδελφό του καὶ τὸ βράδυ ἔβαλε τὸ παντελόνι κάτω ἀπὸ τὸ στρῶμα γιὰ νὰ σιδερωθῆ.

Ξημερώνει τὸ μεγάλο Σάββατο, ἡ πρώτη του δουλειὰ εἶναι νὰ πάει στόν κουρέα. Ξυρίζεται, ντύνεται, ἀλοίφει τ' ἄρβυλά του μὲ λῖπος καὶ εἶναι καθ' ὅλα ἕτοιμος καὶ περιμένη τὸν κ. Λοχαγὸ γιὰ νὰ τοῦ δώση τὴν πρώτη εὐκαιρία ποῦ τοῦ ἔχει ὑποσχεθεῖ. Σὲ λίγο διακρίνει τὴν λεβέντικη κορμοστασιὰ τοῦ κ. Λοχαγοῦ ποὺ ἔρχεται βιαστικὸς φρεσκοξυρισμένος, σιδερωμένος ὅπως πάντοτε λὲς καὶ βγῆκε ἀπὸ καμιὰ βιτρίνα νὰ πάρη λίγο ἀέρα νὰ ξεμουδιάση καὶ νὰ γυρίση πάλι πίσω. Πλησιάζει κοντὰ στὸ στρατηγεῖο του καὶ διατάζει νὰ συγκεντρωθεῖ ὅλος ὁ λόχος· ἕνας βαθμοφόρος τὸν ἐρωτᾶ ἂν θὰ πρέπει νὰ εἶναι παρόντες καὶ οἱ ἐλεύθεροι ἰατροῦ. «Ὅλος ὁ κόσμος εἶπα». Χρειάζονταν ἄφθονη πρασινάδα, ὁλόκληρο τὸ βουνὸ, ἂν ἦταν δυνατὸν, γιὰ νὰ διακοσμηθῆ ὁ λόχος. Τὴν ἴδια στιγμὴ καὶ ἡ σάλπιγγα σημαίνει ἀναφορὰ τάγματος.

Ὁ φίλος μου τὶ νὰ κάνει; Νὰ πάη γιὰ πρασινάδα; ἀδύνατον, θὰ χάση τὴν «πρώτη εὐκαιρία».

Νὰ πάη γιὰ τὴν ἀναφορὰ; πρέπει νὰ εἶναι γραμμένος στὸ ἀναφορεῖο τοῦ λόχου, τὰ ἔχει χαμένα, κρῦος ἱδρῶτας τόν περιβρέχει, ἀκούει μὲ ἀγωνία ἕνα ἕνα τὰ ὀνόματα τῶν ὑποψηφίων γιὰ ἄδεια, περνάει λίγη ὥρα. Ὁ κατάλογος κλείνει καὶ ὁ φίλος μου στέκει σὰν ἀπολυθωμένος. Τὸν πλησιάζω καὶ τὸν ρωτῶ τὶ γίνεται, κουνάει τὸ κεφάλι ἀπελπισμένα καὶ ψιθυρίζει: «μὲ τὴν πρώτη εὐκαιρία...»

Ἔτσι ὁ ἀγαπητὸς φίλος καὶ συγκάτοικός μου ἔμεινε μὲ τὴν «πρώτη εὐκαιρία του» στὸ χέρι ποὺ ἴσως νὰ ἀργήση νὰ κάμη χρῆσι καὶ γι αὐτὸ θά τοῦ χρειασθεῖ λίγη ναφθαλίνη.

Τὸ βράδυ ἐγὼ ὁ φίλος μου καὶ ἡ «πρώτη εὐκαιρία του» γιορτάσαμε μαζὶ νὸ «Χριστὸς Ἀνέστη».

Συνάδελφοι

Ἀγαπᾶτε, ἀγοράζετε καὶ διαδίδετε τὴν ἐφημερίδα μας

ΑΝΑΜΟΡΦΩΣΙΣ.

Γίνετε συνδρομητές της καὶ ἡ σύνταξις ἀναλαμβάνει νὰ στέλνη ταχυδρομικῶς τὴν ἐφημερίδα στὸ σπῆτι σας διὰ νὰ μαθαίνουν νέα ἀπὸ τὴν ζωή μας καὶ τὴν κίνησι τῆς Μακρονήσου.

Κατὰ τὴν ἀνὰ τὴν Στερεὰν Ἑλλάδα περιοδείαν του ἡ Α.Μ. ὁ Βασιλεὺς παρεσημοφόρησεν ἀνδραγαθήσαντας ἀξιωματικοὺς καὶ ὁπλίτας εἰς τὸν ἀγῶνα ἐναντίον τῶν συμμοριτῶν. Εἰς τὴν φωτογραφίαν ὁ Ἄναξ προσφωνῶν τοὺς παρασημοφορηθέντας.

ΤΑΞΕΙΔΙ

Τοῦ ΒΑΓΚΟΥ ΛΕΥΚΑΤΑ

Μέρα χαρὰ θεοῦ ὁ ἥλιος ὁλοζώνταχος, γελαστὸς ρίχνει τὶς ἀχτίδες του στὴ μαγεμένη ἀνοιξιατικη πλάση· τὸ μελτέμι θάπτοντας μὲ τοὺς καιροὺς τὸν χειμῶνα, δείχνει σημεῖα ἐπικράτησης, κι' ἀπ' τὸ πάλεμά του αὐτὸ ἥσυχα, νανουριστά, φιλιέται ἡ θάλασσα· κι' αὐτὴ στὴν ἴδια πράξη μὲ τοὺς βράχους καὶ τὶς ὁλόλευκες ἀμμουδιὲς τῆς πατρίδος μας, τῶν ἀνθοσπάρτων νησιῶν ἐκφράζοντας τὴν ἁρμονία τῆς φύσης, ποὺ ξεχασμένη ἀπ' τὴν ὁμορφιά της, σκορπάει νοσταλγίες.

Τὰ βλέπει ὅλα αὐτὰ ὁ φαντάρος στὸ βράχο ἀκουμπισμένος, στὸ βράχο τῆς φαντασίας, τόσα κι' ἄλλα περνοῦν ἀπ' τὸ μυαλό του, μέρες καλὲς τοῦ παρελθόντος, μέρες σπητικῆς καί οἰκογενειακῆς γαλήνης...

Καὶ κατόπιν τὸ παρόν, τὸ μέλλον, ποὺ θὰ κυλιέται μπροστά του ἀνήσυχο μέσα στὴν παγκόσμια πίκρα τῶν ἀλληλοσυγκρουομένων κόσμων. Σκέφτεται..., ὅλο σκέφτεται. Καὶ τὸ ταξείδι τῆς φαντασίας συνεχίζεται, σκοντάφτοντας μπροστὰ στὶς ὑποχρεώσεις τῆς ἀνθρώπινης ὕπαρξης ἀτόμου καὶ πατρίδος.

Πάλεμα ζωντανό. Ταξείδι μακρυνό, μὰ ὄχι ἀτέλειωτο.

Τί ἀντίφαση, ἀλήθεια, οἱ ἀνθρώπινες πράξεις μὲ τὶς πράξεις τῆς φύσης...

Ἀλλ' ἂς εἶναι. Κάποτε θὰ βαδίσουν ἁρμονικά. Κοντὰ εἶναι ὁ χρόνος. «Κι' ἂν τριγύρω βογγᾶ, κι' ἂν ψηλὰ συννεφιάζει, κάπου ὁ ἥλιος, σὲ κάποιο γιαλὸ θὰ γελᾶ. Κι' ἂν πικρὸ τὴν καρδιά μας τὸ δάκρυ τὴν ρένει, κάπου ἐκεῖ κρυφὴ μιὰ χαρὰ τὴν προσμένει.

...Καὶ τὸ γέλοιο πιὰ παντοτεινὸ κι' αἰώνιο.

6 Μαΐου 1948

Η ΜΑΧΗ ΤΗΣ ΚΡΗΤΗΣ

Μάης 1941. Τὰ λουλούδια ἔγερναν μαραμένα στὸ πέρασμα ἑνὸς κατακτητοῦ. Μαῦροι γῦπες τοῦ Φασισμοῦ ἀνατάραξαν μὲ τὶς βόμβες τους τὰ γραφικὰ καὶ γαλήνια ὡς τότε ἀκρογιάλια τοῦ Αἰγαίου, πλημμύριζαν τὸν καταγάλανο Κρητικὸ οὐρανὸ κι' ἐσκίαζαν μὲ τὰ φτερά τους, τὴν ἡλιόλουστη ἐλεύθερη γῆ τῆς Κρήτης. Ἔφερναν μαζὺ μὲ τὸν ἴσκιο τους τὸ θλιβερὸ μαντάτο τῆς σκλαβιᾶς στὸ τελευταῖο ἐλεύθερο κομμάτι τῆς Ἑλληνικῆς γῆς.

Τόσα ἄλλα φρούρια Δοϊράνη, Σκρᾶ, Λαχανᾶς, Σαραντάπορο, Θερμοπύλαι, Μαραθώνας ποὺ κάποτε μπρὸς σ' αὐτὸ θάφτηκε ἡ βία κι' ἄλλαξε ὁροῦς τῆς ἱστορίας. Λαμπροὶ κρίκοι ποὺ συνδέουν τὴν παλιὰ καὶ καινούργια ἱστορία μας ὡσὰν νὰ μὴν ἦσαν ἱκανοὶ γιὰ νὰ ἀναχαιτίσουν τὸ τὴ φορὰ τὴ μπότα τῶν ναζήδων.

Ἔτσι μὲ τὴ σειρὰ ὁ τελευταῖος προμαχὼν τῆς ἐλευθερίας στὴν Εὐρώπη καὶ στὴ Μεσόγειο, ἡ λεβεντογέννα Κρήτη ξυπνοῦσε ἕνα θλιβερὸ πρωΐ, γέροι καὶ νιοὶ πλαΐ σὲ μερικοὺς φαντάρους, ποὺ ἔφθασαν σῶοι ὡς ἐκεῖ ἀπὸ ἕνα ἄπελπι ἀγῶνα, ἔκαναν ἀπεγνωσμένες προσπάθειες γιὰ νὰ ἀντισταθοῦν στοὺς χαλκοκίτρινους ἀλεξιπτωτιστὰς τοῦ Φύρερ ποὺ σὰν δαίμονες πατοῦσαν τὸ βέβηλο πόδι τους πάνω σὲ μιὰ παραδεισένια γῆ διὰ νὰ σκορπίσουν παντοῦ τὴν κόλασι, τὸν ὄλεθρο...

Ἡ Κρήτη ἡμέρα μὲ τὴν ἡμέρα ἔσκυβε τὸ κεφάλι;

Θυμᾶμαι ἀκόμα τὰ ἐγκωμιαστικὰ λόγια τῶν συμμαχικῶν ραδιοφωνικῶν σταθμῶν γιομᾶτα μὲ πόνο καὶ συγκίνησι γιὰ τὸν δεινοπαθοῦντα Λαό της μὰ καὶ γιατὶ ἡ εἰκόνα τοῦ δραματος, ὁ φόβος τῆς σκλαβιᾶς, ἡ κρισι τοῦ πολέμου ξεπερνοῦσαν τοὺς ἑλληνικοὺς ὁρίζοντες, διαχέοντο στὴ διεθνῆ ἀτμόσφαιρα, ἔφθαναν ὡς τοὺς κόλπους τοῦ Ἀγγλικοῦ Κοινοβουλίου. Ἐκεῖ ὁ ἄγγλος πρωθυπουργος ζητοῦσε ψῆφο ἐμπιστοσύνης! Ὁ κόσμος ἀνέμενε μὲ ἀγωνία κι' ἀπόγνωσι «ἄραγε μόνη της πλέον ἡ Βρεττανία θὰ ἠμποροῦσε νὰ ἀντισταθῆ στὴν ἀποβατικὴ μηχανὴ τοῦ Χίτλερ!»

Κι' ὅταν ἀργότερα οἱ μηχανοκίνητες ὀρδές του προηλαυνον ἐντὸς τοῦ Ρωσσικοῦ ἐδάφους δὲν εἶχαν ἐκλείψει οἱ ἀμφιβολίες διὰ τὴν τελικὴ νίκη. Ναὶ γιατὶ ἡ Ἑλλάδα εἶχε ὑποκύψει καὶ μαζὶ μὲ αὐτὴ ὁ κόσμος ἔχανε τὴ γαλήνη καὶ τὴν ἐμπιστοσύνη του στὸ μέλλον!

Ἦλθε ἡ ἡμέρα ποὺ ἡ ἐλευθερία κερδίθηκε, Μὰ ὁ ἴδιος κόσμος ποὺ χθὲς ἀνησυχοῦσε, ἀμφέβαλλε, ζώντας τωρα μέσα στὴν εἰρήνη ἐξέχασε κάτι σοβαρό:

«Ἂν δὲν ὑπῆρχε ἡ Ἑλλάδα καὶ αὐτὴ ἡ μεγάλη νῆσος τοῦ Αἰγαίου τὶ θὰ ἐγίνετο στὶς ἀκτὲς τοῦ Ντοβερ; πότε οἱ Γερμανοὶ θὰ ἔφθαναν στο Στάλινγκραντ;

Στὶς δυὸ αὐτὲς ἐρωτήσεις ἡ φαντασία τοῦ ἀνθρώπου θολώνει διὰ νὰ βρῆ τὴν ἀπάντησι.

—Κι' ὅμως δι' ὅλα αὐτὰ ἡ ἀχαριστία τῶν Μεγάλων τῆς Γῆς τὶ ἄλλο δῶρο ἔμελε νὰ ἀποδώση στὴν μεταπολεμικὴ Ἑλλάδα: τὶ ἄλλο ἀπὸ μιὰ ἀφάνταστη αἱμορραγία!...

Ἡ Ὑδροπληξία τοῦ Μιχαλάκη

"Ἂν σ' ὅλους μας ἀνεξαιρέτως συμβαίνει, στὸ ἄκουσμα τοῦ ὀνόματος τῆς ὑδροφόρας νὰ αἰσθανώμαστε ἰδιαίτερη χαρὰ καὶ εὐχαρίστησι, στὸ Μιχαλάκη μας συμβαίνει, χωρὶς ὑπερβολὴ, κάτι τι τὸ φοβερὸ καὶ ἀπερίγραπτο. Ἡ «γόησσα» αὐτὴ τῶν σκαπανέων, τὸν ξετρελλαίνει κυριολεκτικὰ μὲ τὴν ἐμφάνισή της. Τὸ σφύριμά της εἶναι ἡ ἀπαλὴ φωνὴ τῆς ἐρωμένης γι' αὐτὸν· ὁ ρυθμικὸς θόρυβος τῆς ἀντλίας της, ἡ γλυκυτέρα μουσικὴ του...Λὲς καὶ τοῦ διαβάζει ἀπὸ μακρυὰ ἰσχυρὸ ἠλεκτρικὸ ρεῦμα στὸ σῶμα του καὶ τόν κάνει νὰ τινάσσεται σὰν αὐτόματη κουκλίτσα σὲ κουκλοθέατρο, εὐθὺς ὡς τὴν ἀντικρύση.

Τὸ μεγάλο κακὸ ὅμως γίνεται, ὅταν πλησιάσει χωρὶς νὰ δώση συνιάλο, ὁπότε ὁ Μιχαλάκης μας πληροφορεῖται καθυστερημένος. Συναγερμὸς ἀληθινὸς! Σὰν θύελλα ξεσπᾶ στὴ σκηνή του. Ἁρπάζει τὸ μεγάλο ντενεκέ του καὶ τρέχει ἔξαλλος στὶς βρύσες γιὰ νὰ.., προλάβη. Ἀλλοίμονο ἂν βρεθῆτε ἐκείνη τὴ στιγμὴ μπροστά του. Θὰ πέση ἀπάνωσας σάν λιοντάρι, θά σᾶς γκρεμίση, θὰ σᾶς τσακίση, χωρὶς οἶκτο καὶ ἔλεος. Κι' αὐτὸ ὄχι γιατὶ θέλει νὰ σᾶς κάνει κακὸ διότι ἔχει καλὴ ψυχὴ, ἀλλὰ γιατὶ φοβᾶται ὁ δυστυχὴς, μήπως ἡ ὑδροφόρα πάει γιὰ... ἐπισκευὴ καὶ δὲν κάνει τὴν συνηθισμένη παρακαταθήκη σὲ νερὸ, γιὰ τὸ κακὸ ἐνδεχόμενο. Τοῦ ἔκατσε ἔμμονη ἰδέα· τοῦ ἔγινε ἀρρώστεια αὐτὸς ὁ φόβος του. Δὲν βάσταξα προχθὲς καὶ τὸν ρωτῶ:

— Γιατὶ βρὲ Μιχαλάκη τρέχεις πάντα πρῶτος καὶ σκοτώνεσαι νὰ παίρνης νερὸ ἀφοῦ ἔχεις ἀρκετὸ ἀπὸ χθές; Σὲ καλό σου!

— Τὶ νὰ σοῦ πῶ μοῦ ἀπαντᾶ. Ὁ ἄνθρωπος πρέπει νὰ εἶναι πάντοτε προνοητικός.

Τώρα ὅπως βλέπεις ἡ ὑδροφόρα ἔρχεται κάθε μέρα· ὁ καιρὸς εἶναι θαυμάσιος· καὶ μεῖς ἥσυχοι. Γιὰ πὲς μου ὅμως σὲ παρακαλῶ, ἂν ὁ καπετάνιος λχ. πῆ: ἡ ὑδροφόρα παιδιὰ χάλασε καὶ γιὰ 2—3 βδομάδες, δὲν θἄρθη! Ἡ ὁ καλὸς μας καιρὸς χαλάει γιὰ μιὰ στιγμὴ καὶ πιάνει φουρτούνα! Σκέψου τὴ θέσι μου, ποὺ ὅπως μὲ ξέρεις καλὰ, δὲν χορταίνω νερὸ ἀφοῦ καὶ ὅταν κοιμᾶμαι διψάω. Πάσχω ὁ δυστυχὴς ἀπὸ χρονίσ καὶ ἀθεράπευτη δίψα καὶ δὲν μπορῶ νὰ κάνω χωρὶς ἄφθονο νερὸ, γιαὐτὸ φροντίζω νὰ μὴ μοῦ λείπει ποτέ.

— Αὐθυποβάλλεσαι, καϋμένε τὸν διακόπτω

— Δὲν μπορεῖς νὰ μὲ κατολάβης μοῦ ἀπαντᾶ, δὲν μπορεῖς νὰ νοιώσης νὸν πόνο μου καὶ τὴν ἀδυναμία μου. Λόγια δὲν βρίσκω νὰ σοῦ περιγράψω τὴν εὐτυχία μου ὅταν ξαπλωμένος στὸ στρῶμα μου, σκέπτομαι πὼς πίσω ἀπ' τὸ προσκέφαλό μου, ὁ μεγάλος ντενεκὲς μου, τό παγοῦρι μου καὶ ἡ καραβάνα μου καμμιὰ φορὰ, εἶναι γεμᾶτα νερὸ. Νεράκι εὐλογημένο! Μελλωδικὴ λέξις! Ἀπὸ τὴν μεγάλη μου ἀγάπη γι' αὐτὸ, δὲν κρατιὲμαι μερικὲς φορὲς καὶ πέφτω στὴ θάλασσα, ὄχι γιὰ κανένα ἄλλο λόγο, ἀλλὰ γιὰ νὰ τὸ αἰσθανθῶ σ' ὅλο μου τὸ σῶμα, νὰ τὸ χαϊδέψω νὰ μὲ χαϊδέψη, νὰ' τ' ἀγκαλιάσω νὰ μ' ἀγκαλιάση καὶ νὰ παίξω μαζί του... .

Προτοῦ καλὰ καλὰ τελειώση ὁ Μιχαλάκης τὰ τελευταῖα του λόγια τὸν βλέπω ντ κάνη ἀπότομα μεταβολὴ καὶ νὰ τρέχη πρὸς τὴν σκηνὴ του. Δὲν πέρασαν λίγα δευτερόλεπτα καὶ νάτος! Μὲ τὸ παγοῦρι στὸ χέρι δρομαίως κατηυθύνετο πάλι γιὰ τὶς βρύσες· Ἔκαμα τὸ σταυρό μου μήπως τρελλάθηκε. Εὐτυχῶς ὅμως πρὸς τὸ παρὼν τὴν γλύτωσε, γιατὶ ὅπως μοῦ ἐξήγησε κατόπιν, τὸ εἶχε ξεχάσει ἀδειανὸ καὶ ἔσπευσε νὰ τὸ γεμίση.

Στρ. Γ. Καστραντᾶς
4ος λόχος

Ο ΑΓΩΝ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΑΝΤΑΡΣΙΑΣ

ΕΠΙΤΥΧΕΙΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΜΑΣ ΣΤΡΑΤΟΥ

Τὸ σημαντικώτερον γεγονὸς τοῦ συμμοριακοῦ ἀγῶνος κατὰ τὸ τελευταῖον 24 ωρον ὑπῆρξεν ἡ εἰς τὴν περιφέρειαν τοῦ Β' Σώματος Στρατοῦ πανωλεθρία τῶν συμμοριτῶν κατὰ τὴν μεγάλην μάχην τῶν Παπάδων τῆς Ἀνατολικῆς Μακεδονίας, ἡ ὁποία ἤρχισε τὸν πρωϊαν τῆς παρελθούσης Κυριακῆς. Αἱ ἀπώλειαι τῶν συμμοριτῶνείς τὴν μάχην αὐτὴν μέχρι τῆς ἑσπέρας τῆς χθὲς ἦσαν νεκροὶ 103 καὶ συλληφθέντες 83. Μεταξὺ τῶν νεκρῶν συγκαταλέγονται οἱ ἀρχισυμμορῖται Τέλης, Φορτούνας καὶ Καλαμπαλίκης.

Τὸ κατόρθωμα τῶν ἡρώων τῶν Παπάδων ἔχει ὡς ἑξῆς:

Ἀπὸ καιροῦ τὰ συμμοριακὰ συγκροτήματα τὰ ἐλαυνόμενα ἐκ τοῦ βουλγαρικοῦ ἐδάφους, κατέβαλλον ἀπεγνωσμένας προσπαθείας νὰ ἐξουδετερώσουν τὰς ὀχυρὰς θέσεις τὰς ὁποίας κατεῖχον τὰ ἡμέτερα τμήματα ἐπὶ τῶν ὑψωμάτων τοῦ χωρίου Παπάδες. Ἡ ἐπίθεσις ἐναντίον τῶν ὠχυρωμένων αὐτῶν θέσεων, τὰς ὁποίας κατεῖχε διλοχία Στρατοῦ, ἤρχισε τὴν 3ην πρωΐνὴν τοῦ παρελθόντος Σαββάτου πρὸς τὴν Κυριακὴν ὑπὸ πολυμελοῦς δυνάμεως συμμοριτῶν. Οἱ συμμορῖται ἐνέπεσαν ἀρχικῶς εἰς τὰ εὐρύτατα ναρκοπέδια τῶν ὀχυρῶν θέσεων δεχθέντες ἀμέσως καὶ τὰ πυκνὰ πυρὰ τῶν ὀλίγων Ἑλλήνων μαχητῶν οἱ ὁποῖοι δὲν ἀφῆκαν αὐτοὺς νὰ προσεγγίσουν εἰς τὰς ἐπικαίρους θέσεις καὶ ἐπέφεραν μεγάλας ἀπωλείας εἰς τὰς τάξεις των.

Οἱ συμμορῖται, παρὰ τὰς ἀπωλείας των, ἐπέμεναν εἰς τὴν ἀπόπειράν των καὶ οὕτω ἡ σκληρὰ μάχη συνεχίσθη καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν τῆς Κυριακῆς καὶ τὴν ἐπακολουθήσασαν νύκτα μέχρι τῆς πρωΐας τῆς Δευτέρας, ὁπότε κατέφθασαν αἱ ἐκ Νευροκοπίου καὶ Δράμας σταλεῖσαι ἐνισχύσεις. Τὴν ἀντεπίθεσιν κατὰ τῶν συμμοριτῶν ἀνέλαβε ταξίαρχος, ὁ ὁποῖος ἐτέθη ἐπὶ κεφαλῆς τῶν ἐνισχύσεων καὶ κατώρθωσε δι' ἐπιτυχῶν κινήσεων νὰ ἀνατρέψη τοὺς ἐπιτιθεμένους συμμορίτας καὶ νὰ αὐξήση ἀκόμη περισσότερον τὸς ἀπωλείας των. Οὕτω οἱ ἐπιτεθέντες κατὰ τῶν Παπάδων ἐτράπησαν εἰς φυγὴν μέχρι καὶ πέραν τῆς Μικρομηλιᾶς, εἰς τὰς ὀρεινὰς προσβάσεις τῆς Ροδόπης πρὸς τὰ βουλγαρικὰ σύνορα, ματαδιωκόμενοι συνεχῶς καὶ ὑπὸ τῆς Ἀεροπορίας.

ΕΙΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΝ

Εἰς τὴν περιοχὴν Παπάδων Δράμας συνεχίζεται ἡ ἐξερεύνησις. Οἱ συμμορῖται ἐτράπησαν πρὸς βορρᾶν. Καθ' ἃ ἀνεκοινώθη, οἱ μέχρι τῆς στιγμῆς καταμετρηθέντες νεκροὶ συμμορῖται ἀνῆλθον εἰς 85.

Χθὲς τὴν νύκτα ἡ πόλις τοῦ Σουφλίου παρηνοχλήθη ἄνευ ἀποτελέσματος.

Ἐναντίον τοῦ σχολείου Ἀψάλου ἔβαλον δι' ἀντιαρματικοῦ ἑκτοξευτοῦ ἄνευ ἀποτελέσματος.

Ἐπὶ τῆς σιδ)κῆς γραμμῆς μεταξὺ Βέννας καὶ Μέστης τῆς Ἀλεξανδρουπόλεως ἀνευρέθησαν 105 τεμάχια δυναμίτιδος τοποθετηθέντα πρὸς ἀνατίναξιν ἁμαξοστοιχίας.

ΕΙΣ ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΝ

Ἀγγέλλεται ἐκ Κεφαλληνίας ὅτι ἀπόσπασμα Χωροφυλακῆς ἐνέπεσεν εἰς ἐνέδραν παρὰ τὴν Ἁγίαν Εὐφημίαν. Ἐφονεύθησαν ὁ ὑπομοίραρχος Ἀντ. Μαυρούλης ὁ ἀνθ)στὴς Γ. Λουκόπουλος ὁ ὑπενωμοτάρχης Χρ. Μακρῆς καὶ οἱ χωρ)κες Β. Σωτηρόπουλος, Ι. Λέμπης καὶ Στ. Ἀνδρουλάκης. Ἐτραυματίσθησον ἕτεροι 6 χωροφύλακες.

Οἱ συμμορῖται μετὰ τὸν αἰφνιδιασμὸν ἐτράπησαν εἰς φυγὴν πρὸς Αἶνον. Εἰς καταδίωξίν των ἐτέθησαν ἰσχυραὶ δυνάμεις κινηθεῖσοι ἐκ διαφόρων σημείων.

Ἐξ ἄλλου, κατὰ τὴν σημερινὴν ἐπιθετικὴν ἀναγνώρισιν τμήμ τα Ἐθνικῶν Δυνάμεων κινούμενα πρὸς Τριταίαν, διεσκόρπισ ν μικρὰν ὁμάδα συμμοριτῶν καὶ συνέλαβον δύο βιαίως στρατολογηθέντας.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΟΛΥΜΠΙΑΝ

Τὴν 5ην ἀπογευματινὴν τῆς χθὲς δύναμις 25 συμμοριτῶν εἰσῆλθεν ἐντὸς τῆς κωμοπόλεως Ζοῦτσα τῆς ἐπαρχίας Ὀλυμπίας, ὅπου οἱ συμμορῖται ἐφόρτωσαν ἐπί πολλῶν ζώων διάφορα εἴδη προερχόμενα ἐκ λεηλασίας ἐκ τῆς κωμοπόλεως. Ἐπίσης ἀπήγαγον ἕνα νέον καὶ μίαν νεάνιδα. Ὁ νέος κατώρθωσεν ἀργότερον νὰ διαφύγη.

Τὴν νύκτα τὸ ἀπόσπασμα Ζάρα, τὸ ὁποῖον κατεδίωκε τοὺς σμμμορίτας, ἠνάγκασε αὐτοὺς νὰ ἐγκαταλείψουν τὰ λεηλατηθέντα, τὰ ὁποῖα ἐπεστράφησαν εἰς τοὺς κατόχους των.

ΕΙΣ ΡΟΥΜΕΛΗΝ

Κατ' ἐπίσημον ἀνακοίνωσιν. αἱ χθεσιναὶ ἀπώλειαι τῶν συμμοριτῶν κατὰ τὰς ἐκκαθαριστιστικὰς ἐπιχειρήσεις τῆς περιοχῆς τοῦ Α' Σώματος Στρατοῦ. ἀνῆλθον εἰς 4 νεκρούς, 65 συλληφθέντας, 11 παραδοθέντας καὶ 41 συλληφθέντας αὐτοαμυνίτας.

ΕΙΣ ΚΡΗΤΗΝ

Τὸ ἀνευρεθὲν ἀρχεῖον τοῦ ὑπαρχηγοῦ τῶν συμμοριτῶν τοῦ Νομοῦ Χανίων ἰατροῦ Σταματάκη περιέχει ἔκθεσιν τῶν πεπραγμένων τῶν συμμοριτῶν κατὰ τοὺς τελευταίους μήνας. Ἡ ἔκθεσις κατακρίνει τὴν ἐφαρμοζομένην τακτικὴν καὶ συνιστᾶ τὴν ἀλλαγὴν αὐτῆς.

Κατ' ἐπίσημον ἀνακοίνωσιν, ὀνεφέρθησαν ἀπὸ 16 Ἀπριλίου μέχρι χθὲς εἰς τὸν Νομὸν Χανίων ὁ φόνος 13, ἡ αἰχμαλωσία 10 καὶ ἡ παράδοσις 46 συμμοριτῶν Τὸ ἐντὸς μηνὸς ἐπιτευχθὲν ἀπστέλεσμα τοῦτο κρίνεται ὡς ἱκανοποιητικὸν.

ΕΙΣ ΗΠΕΙΡΟΝ

Συμμοριακὸν συγκρότημα 150 ἀνδρῶν ἐπετέθη τὰς μεταμεσονυκτίους ὥρας ἐναντίον τῶν ἡμετέρων τμημάτων τῆς περιοχῆς Κερασόβου-Πωγωνίου. Κατόπιν διώρου μάχης τὰ ἡμέτερα τμήματα ἀντεπιτεθέντα κατεδίωξαν τοὺς συμμορίτας μέχρι τῆς βάσεως τῆς ἐξορμήσεὼς των. Ἐπὶ τόπου ἐγκατελείφθησαν 4 νεκροὶ συμμορῖται.

Συμμορῖται ἐγκατέστησαν φυλάκια ἐπὶ Ἁγ. Γεωργίου Συρράκου τῆς περιοχῆς Τζουμέρκων. Θετικαὶ πληροφορίαι ἀναφέρουν ὅτι οἱ συμμορῖται ἀπεσύρθησαν ἐκ τῆς περιοχῆς Ἀγνάντων καὶ Καταρράκτου Τζουμέρκων, μεταφέροντες τὰ προϊόντα τῆς ἀγρίας λεηλασίας των πρὸς Μελισσουργοὺς καὶ ἐκεῖθεν πρὸς Θεοδωριανὰ καὶ Γαρδίκι Θεσσαλίας.

Ἡμέτερα τμήματα τοῦ βορείου τομέως τῆς Μουργκάνας ἐδέχθησαν κατὰ τὴν χθεσινὴν νύκτα παρενόχλησιν τῶν συμμοριτῶν.

Εἰς Καταρράκτην Τζουμέρκων παρεδόθησαν δύο συμμορῖται καταθέσαντες διὰ τὴν ἀφάνταστον ἀθλιότητα τῶν διαφυγόντων ἀπὸ τὴν Στερεὰν Ἑλλάδα συμμοριτῶν.

Ὁ ναρκοπόλεμος συνεχίζεται μὲ τὴν ἰδίαν ἔντασιν Αὐτοκίνητον τοῦ Νοσοκομείου Φιλιατῶν προσέκρουσεν εἰς νάρκην φονευθέντος τοῦ ὁδηγοῦ αὐτοῦ.

Η ΔΙΚΗ ΤΗΣ ΜΑΚΡΟΝΗΣΟΥ

Ἀπολογηθέντων ὅλων σχεδὸν τῶν κατηγορουμένων, ἡ δίκη τῶν στασιαστῶν τῆς Μακρονήσου, εὑρίσκεται περὶ τὸ τέλος, μένουν ἐλάχιστοι κατηγορούμενοι ν' ἀπολογηθοῦν ἀκόμα δὲ θ' ἀγορεύση ὁ Βασιλικὸς Ἐπίτροπος, ὁπότε ἐντὸς συντόμου χρονικοῦ διαστήματος θὰ ἐκδοθῆ ἡ ἀπόφασις

Οἱ στασιασταὶ ἀπεκήρυξαν τὴν ἀντασίαν καὶ ἐζήτησαν νὰ πολεμήσουν τοὺς συμμορίτας ἐκτὸς ὡρισμένων.

ΣΥΝΕΛΗΦΘΗΣΑΝ

ὅλοι οἱ ἐνεχόμενοι εἰς τὴν στυγερὰν δολοφονίαν τοῦ ὑπουργοῦ Χρ. Λαδᾶ

Κατόπιν μεθοδικῆς καὶ κεραυνοβόλου ἐνεργείας τῆς Γεν. Ἀσφαλείας συνελήφθησαν καὶ παραπέμπονται ἐντὸς τῶν ἡμερῶν εἰς τὸ Ἔκτακτον Στρατοδικεῖον Ἀθηνῶν ἅπαντες οἱ συνένοχοι τῆς στυγερᾶς δολοφονίας. 1) Μουτσογιάννης Ε. 2) Βασ, Ζάννος 3) Καμπανίδης Δ. 4) Ὀρ. Μακοῖδης 5) Χ. Ψωμιάδης 6) Κ. Χατζηκίδης. Τυγχάνουν ὅλοι ἀνώτερα στελέχη τοῦ ΚΚΕ καὶ ὄργανα τῆς «Αὐτοαμύνης».

Σημειώσεις ἐπὶ τοῦ Εὐαγγελίου

Τῆς Κυριακῆς τοῦ Θωμᾶ

Διὰ τῆς ἐκ νεκρῶν Ἀναστάσεως τοῦ Θεανθρώπου ἐβεβαιώθη ἡ θεότης αὐτοῦ καὶ διεπιστώθη ἡ ὑπερουσία, ἡ θεϊκὴ ὑπόστασίς του.

Διὰ τῆς ἐμφανίσεως τοῦ Σωτῆρος εἰς τοὺς μαθητάς του ἐβεβαιώθη ἡ Ἀνάστασίς του.

Δύο σπουδαῖα καὶ σωτήρια μαθήματα δίδει εἰς ἡμᾶς ἡ παρουσία τοῦ Ἀναστάσεως τοῦ Σωτῆρος πρὸς τοὺς μαθητάς του : Τὸ μάθημα τῆς Εἰρήνης καὶ τὸ μάθημα τῆς πίστεως.

Οἱ ἄγγελοι ἔψαλλον «Δόξα ἐν Ὑψίστοις Θεῷ καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη» ὅταν τὸ εὐτελές παχνίον ἐδέχετο τὸ θεῖον βρέφος. «Εἰρήνη ὑμῖν» ἦτο ἡ τελευταῖα ρῆσις τοῦ Γλυκῦ Ναζωραίου πρὶν ἀπέλθη εἰς οὐρανοὺς.

Ὅθεν ἡ εἰρήνη εἶναι ἡ ἀρχὴ καὶ τὸ τέλος τοῦ χριστιανισμοῦ. Διὰ τῆς εἰρήνης ἐθεμελίωσαν καὶ διὰ τῆς εἰρήνης ἐπεστέγασεν τὸ ἐπίγειον αὐτοῦ Βασίλειον καὶ τὴν φιλάνθρωπὸν του θρησκείαν ὁ Ἐμμανουὴλ.

Ἡ προσπάθεια λοιπὸν ὅλων τῶν ἀληθινῶν χριστιανῶν νὰ ζῶμεν ἐν εἰρήνη εἶναι καθῆκον διότι οὕτω ἐκπληροῦται ἡ θεία ρῆσις.

Ἀλλὰ διὰ νὰ ζῶμεν ἐν εἰρήνη μετὰ τῶν ἄλλων, ἀνάγκη ἡ χριστιανικὴ ἀγάπη νὰ θερμαίνη τὰς καρδίας ἡμῶν, ἀνάγκη νὰ ἀπεκδυθῶμεν τὰ ἀποτρόπαιαπάθη τοῦ θυμοῦ, τοῦ μίσους, τοῦ πάθους, τῆς ἐκδικήσεως, τῆς ὑπερηφανείας καὶ τῆς πλεονεξίας. Μετριόφρονες δέ πραεῖς καὶ δίκαιοι, ἀνεκτικοὶ καὶ ἀμνησίκακοι καὶ εὐεργετικοὶ πρὸς πάντας ἂς γίνωμεν.

Ὀφείλομεν ὅμως πρωτίστως ν' ἀποκτήσωμεν τὴν ἀτομικὴν, τὴν ἐσωτερικὴν εἰρήνην, νὰ ἔχωμεν καθαρὰν καὶ ἥσυχον τὴν συνείδησίν μας, τηροῦντες ἀπαρεγκλήτως τὰς θείας ἐντολὰς, ἀποκρούοντες ὄχι μόνον τάς κακὰς πράξεις ἀλλὰ καί τοὺς κακοὺς διαλογισμοὺς καὶ τὰς αἰσχρὰς ἐπιθυμίας, μετανοοῦντες προθύμως καὶ εἰλικρινῶς διὰ τὰ παραπτώματά μας, μετὰ ζήλου δὲ ἐπιδιώκοντες τὴν βελτίωσιν καὶ τελειοποίησιν τῆς ἀγωγῆς μας.

Ἀλλὰ καὶ τὴν πίστιν ἐσύστησεν ὁ Θεάνθρωπος «Μὴ γίνου ἄπιστος ἀλλὰ πιστὸς» καὶ συγχρόνως μακαρίζει τοὺς μὴ ἰδόντας ἀλλὰ πιστεύσαντας.

Μακάριοι λοιπὸν καὶ ἡμεῖς νὰ πιστεύσωμεν καὶ ἂς μὴ βλέπωμεν καὶ τὰς ἐντολὰς τοῦ Νικητοῦ τοῦ θανάτου ἀπαρεγκλήτως νὰ ἐπιτελῶμεν.

Ἀλλὰ πίστις ἠντ ὁποίαν καλὰ καὶ θεάρεστα ἔργα δέε μαρτυροῦν πίστιν τὴν ὁποίαν αἱ κακαὶ πράξεις μας καθ' ἑκάστην διαψεύδωσιν, εἶναι πίστις ψευδὴς, ἥτις οὐδέποτε σώζει καὶ ὠφελεῖ.

Διὰ τοῦτο ἡ θεία γραφὴ διδάσκει: «Ὁ Κύριος ἀποδώσῃ ἑκάστῳ κατὰ τὰ ἔργα αὐτοῦ».

Ἂς ἀσπασθῶμεν τὴν σωτηρίαν πίστιν, τὴν ζωόγονον ἀρετὴν, ἤτοι τὴν διὰ τῶν ἔργων καὶ καλῶν ἡμῶν.

Ἂς ἀσπασθῶμεν συγχρόνως τὴν εἰρήνην τὴν ὁποίαν ὁ θεάνθρωπος ἐρχόμενος ἐπὶ γῆς καὶ ἀπερχόμενος εἰς οὐρανοὺς ἐπανειλημμένως ἐδίδαξεν καὶ ἐσύστησεν, ὅπως διὰ τῆς εἰρήνης καὶ τῆς πίστεως ἀληθεῖς χριστιανοὶ ἀπεδειχθῶμεν, εὐδαίμονες ζήσωμεν καὶ τῆς αἰωνίου μακαριότητος καταξιωθῶμεν.

ΠΑΣΧΑ ΣΤΟ Α! ΤΑΓΜΑ ΣΚΑΠΑΝΕΩΝ

Πάσχα! Ἡ μεγάλη γιορτὴ τῆς Ἀναστάσεως, ἡ γιορτὴ τῆς μεγάλης ἐλπίδος, ποὺ γιορτάζεται σ' ὅλες τὶς γωνιὲς τῆς χριστιανωσύνης, μὲ τὴ μεγαλύτερη δυνατὴ μεγαλοπρέπεια, καταβλήθηκε προσπάθεια νὰ γιορτασθῆ ἀνάλογα καὶ στὸ Α' Τάγμα.

Μὲ τὰ ἐλάχιστα μέσα καὶ τὴν πολλὴ προσπάθεια ὅλων κατωρθώθηκε νὰ παρουσιασθῆ ἕνα σύνολο θαυμάσιο, ποὺ ἀσφαλῶς θὰ ἐξέπληξε τοὺς ἐπισκέπτες μας.

Πρασινάδα κι' ἀγριολούλουδα, ἀψῖδες καὶ εἰκόνες. στολίδια, βεγγαλικά, ἠλεκτρικὸ φῶς (!), χωροδία καὶ θέατρο. Πίστα, ὀρχήστρα καὶ ποδόσφαιρο. Ἀρνιὰ ψητὰ στὴ σούβλα, κόκκινα αὐγὰ κ.λ.π. Τίποτα δὲν ἔλειψε. Ἀκόμη καὶ ἡ μαγειρίτσα μετὰ τὴν Ἀνάσταση, τὰ μεσάνυχτα.

Μὲ λίγα λόγια, ὅλα ὅσα ὁπουδήποτε ἀλλοῦ θὰ ἐθεωροῦντο ἀρκετὰ γιὰ μία ὡραία ἐμφάνιση.

Ἡ στοργὴ τοῦ κ. Διοικητοῦ, ὁ ζῆλος τῶν κ.κ. Διοικητῶν Λόχων καὶ Ἀξιωματικῶν καὶ ἡ αὐθόρμητη σεμμετοχὴ ὅλων τῶν φαντάρων, μηδὲ τῶν ἐξ ἐπαγγέλματος κοπανατζήδωνἐξαιρουμένων, ἔκανε τὸ γιορτασμὸ στὸ Τάγμα μας ἐξαιρετικὰ πανηγυρικό. Ὅλη τὴ Μεγάλη Ἑβδομάδα οἱ κάθε εἶδος τεχνίτες πλαισίωσαν μὲ καλλιτεχνικὲς. ἀψῖδες κλπ. ὅλη τὴν πρόσοψη τοῦ Τάγματος. Ὁ κάθε Λόχος, μὲ δική του ἔμπνευση μὲ θρησκευτικὲς καὶ πατριωτικὲς εἰκόνες καὶ σύμβολα, σημειώθηκε ἐξαιρετικὴ ἄμιλλα σὲ τοῦτο τὸ σημεῖο.

Ἀτελείωτες ψησταριὲς εἶχαν στηθῆ μέσα στὰ θυμάρια ποὺ ἀφθονοῦν ἐδῶ, καὶ γύρω οἱ φαντάροι παρακολουθοῦσαν μὲ τραγούδια καὶ χοροὺς τὸ ψήσιμο ἴσαμε τὸ μεσημέρι.

Ὁ κ. Διοικητής, ὡς καὶ ὁ κ. Ὑποδιοικητὴς, γυρνοῦσε ἀπὸ λόχο σὲ λόχο, τσούγκριζε τὰ αὐγὰ μὲ τοὺς στρατιῶτας καί εὐχόντουσαν χρόνια πολλά.

Καθὼς ἀποδείχθηκε, παρουσιάσαμε πολύ μεγαλύτερη ἐπιτυχία ἀπὸ τὰ ἄλλα Τάγματα, ἐμφάνιση κλπ. καὶ δὲν ἦταν δυνατὸν νὰ γίνῃ ἀλλοιῶς, ἀφοῦ εἴμαστε καὶ Α' Τάγμα.

Ἡ γιορτὴ τελείωσε μὲ μιὰ ὑπέροχη παράστασι τοῦ θεάτρου μας μὲ τὸ ἔργο: «Τιμόνι στὸν ἔρωτα». Ἡ παράστασις σημείωσε... ἐξαιρετικὲς πιένες!

Ἔτσι, ἀποδείχτηκε, πὼς τὸ δαιμόνιο τοῦ ρωμιοῦ μπορεῖ νὰ θαυματουργήσῃ ὁπουδήποτε θελήσῃ νὰ παρουσιασθῆ ἑνωμένο.

Τὴ δεύτερη μέρα εἴχαμε μία θεαματικωτάτη ποδοσφαιρικὴ συνάντησι μεταξὺ τῶν ὁμάδων Α' καὶ Γ' Τάγματος. Τὸ παιχνίδι ἦταν συναρπαστικό. Δὲν ἔλειψαν οὔτε καὶ τὰ στοιχήματα. Ὅπως ἦταν φυσικό, ἤρθαμε καὶ ἐδῶ πρῶτοι. Χαρίζοντας στοὺς συναδέλφους τοῦ Γ' Τάγματος ἕνα μπουκέτο μὲ 4 τέρματα.